

A romantic couple embracing on a city street. The man is wearing a dark blue jacket and jeans, and the woman is wearing a blue denim jacket over a bright pink knitted vest and jeans. They are both smiling and looking at each other. The background is a blurred city street with buildings and a red-tinted overlay.

ΚΟΡΑ ΚΑΡΜΑΚ

Έρωτας
στα
ψέματα

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: FAKING IT

Από τις Εκδόσεις William Morrow, Ν. Υόρκη 2013

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Έρωτας στα ψέματα**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Cora Carmack

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ελένη Δασκαλάκη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Φίλια Μπουγιούκου

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Θοδωρής Πιτσιρίκος

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Cora Carmack, 2013

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Mihai Blanaru/www.shutterstock.com

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ, Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2014

ISBN 978-618-5044-10-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ

T.Θ. 520 81

T.K. 144 10, Μεταμόρφωση Αττικής

Τηλ.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

TOUNIPA PUBLICATIONS

P.O. Box 520 81

144 10, Metamorfossi, Greece

Tel.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

ΚΟΡΑ ΚΑΡΜΑΚ

Έρωτας στα ψέματα

*Μετάφραση:
Ελένη Δασκαλάκη*

Στη μητέρα μου.
Σ' ευχαριστώ που είσαι η καλύτερη φίλη μου,
η δασκάλα μου, το στήριγμά μου και δεν έχεις
καμία σχέση με τις φρικαλέες μαμάδες στο βιβλίο μου.
Με αγάπησες και αγάπησες και τις λέξεις και μου έμαθες
πώς να σας αγαπάω κι εγώ, κι εσένα κι εκείνες.
Σ' ευχαριστώ. Σ' ευχαριστώ χίλιες φορές.

Κείντ

Θα πίστευε κανείς πως θα το είχα συνηθίσει τώρα πια. Πως δε θα το ένιωθα σαν έναν σκουριασμένο αυγοδάρτη μέσα στην καρδιά μου κάθε φορά που τους έβλεπα μαζί.

Θα πίστευε κανείς πως θα έπαυα να υποβάλλω τον εαυτό μου στο μαρτύριο να βλέπω το κορίτσι που αγαπώ μαζί με κάποιον άλλο.

Θα έκανε λάθος σε όλα.

Μόλις είχε έρθει μια θύελλα από τα βορειοανατολικά, κι έτσι ο αέρας στη Φιλαδέλφεια ήταν τσουχτερός. Το χθεσινό χιόνι ακόμη έτριζε κάτω από τις μπότες μου. Ο ήχος φαινόταν ασυνήθιστα δυνατός, σαν να περπατούσα προς την κρεμάλα και όχι προς το καφέ μαζί με τους φίλους μου.

Φίλοι.

Άφησα ένα από εκείνα τα γέλια που θα μπορούσαν αλλά δεν ήταν ακριβώς χαρωπά, και η ανάσα μου βγήκε

σαν ατμός. Τους διέκρινε να στέκονται στη γωνία λίγο πιο πέρα. Τα μπράτσα της Μπλις ήταν δεμένα γύρω από τον λαιμό του Γκάρικ, και οι δυο τους στέκονταν μπλεγμένοι ο ένας με τον άλλο στο πεζοδρόμιο. Τυλιγμένοι με πανωφόρια και κασκόλ, θα μπορούσαν να είναι διαφήμιση περιοδικού ή μία από εκείνες τις τέλειες φωτογραφίες που υπάρχουν μέσα στις κορνίζες όταν τις αγοράζεις.

Μισούσα εκείνες τις φωτογραφίες.

Προσπάθησα να μη ζηλέψω. Το ξεπερνούσα.

Αλήθεια.

Ήθελα η Μπλις να είναι ευτυχισμένη, και, καθώς γλιστρούσε τα χέρια της μέσα στις τσέπες στο παλτό του Γκάρικ και οι ανάσες τους δημιουργούσαν ένα συννεφάκι ανάμεσά τους, σίγουρα έμοιαζε ευτυχισμένη. Αυτό όμως ήταν μέρος του προβλήματος. Ακόμα κι αν κατάφερνα να αποδιώξω εντελώς τα συναισθήματά μου για την Μπλις, εκείνο που ενέπνεε τη ζήλια μου ήταν η ευτυχία τους.

Επειδή εγώ ήμουν αναθεματισμένα δυστυχισμένος. Προσπάθησα να είμαι συνέχεια απασχολημένος, έκανα κάποιους φίλους και τακτοποίησα τη ζωή μου εδώ, αλλά δεν ήταν το ίδιο.

Το ξεκίνημα από την αρχή ήταν χάλια.

Σε κλίμακα από το ένα ως το γκέτο, το διαμέρισμά μου ήταν ένα καθαρό οχτώ. Τα πράγματα με την καλύτερη φίλη μου ήταν ακόμη άβολα. Είχα φοιτητικά δάνεια που στοιβάζονταν τόσο πολύ, που θα μπορούσαν να με πνίξουν ανά πάσα στιγμή. Είχα φανταστεί πως, προσπαθώντας να πάρω το μάστερ μου, θα τα πήγαινα καλά τουλάχιστον σε έναν τομέα της ζωής μου... ΛΑΘΟΣ.

Ήμουν ο μικρότερος στο πρόγραμμα, και όλοι οι άλ-

λοι είχαν στα μπαγκάζια τους πολλά χρόνια εργασίας στον αληθινό κόσμο. Είχαν όλοι τις ζωές τους, και η δική μου ζωή ήταν σχεδόν τόσο καθαρή και τακτοποιημένη όσο οι κοινόχρηστες τουαλέτες στους κοιτώνες των πρωτοετών. Ήμουν εκεί σχεδόν τρεις μήνες και η μόνη φορά που ασχολήθηκα με την υποκριτική ήταν μια στιγμιαία εμφάνιση ως άστεγος στο διαφημιστικό των Καλών Σαμαρειτών.

Ναι, καλά, ζούσα την καλή ζωή.

Κατάλαβα πότε ακριβώς με είδε η Μπλις, γιατί τράβηξε τα χέρια της από τις τσέπες του Γκάρικ και τα άφησε ωραία και καλά να κρέμονται στα πλευρά της. Τραβήχτηκε από την αγκαλιά του και με φώναξε: «Κέιντ!»

Χαμογέλασα. Ίσως τελικά ασχολιόμουν λίγο περισσότερο με την υποκριτική.

Τους συνάντησα στο πεζοδρόμιο, και η Μπλις με αγκάλιασε. Πεταχτά. Από υποχρέωση. Ο Γκάρικ μού έσφιξε το χέρι. Όσο κι αν με εκνεύριζε αυτό, εξακολουθούσα να τον συμπαθώ. Δεν είχε προσπαθήσει ποτέ να εμποδίσει την Μπλις να με βλέπει και προφανώς είχε δώσει λαμπρές συστάσεις για μένα όταν έκανα αίτηση στο Τεμπλ. Δεν έκανε κύκλους σημαδεύοντας την περιοχή του ή λέγοντάς μου να κάνω πίσω. Μου έσφιξε το χέρι χαμογελώντας και ακούστηκε ειλικρινής όταν είπε: «Χαίρομαι που σε βλέπω, Κέιντ».

«Κι εγώ χαίρομαι που σας βλέπω, παιδιά».

Υπήρξε μια στιγμή άβολης σιωπής, και μετά η Μπλις παρουσιάστηκε ένα υπερβολικό ρίγος. «Δεν ξέρω για εσάς, παιδιά, αλλά έχω παγώσει. Δεν πάμε μέσα;»

Περάσαμε ένας ένας την πόρτα. Το «Mugshots» κατά

τη διάρκεια της ημέρας ήταν καφέ και το βράδυ σέριβρε ποτά. Δεν είχα πάει ακόμη εκεί, καθώς ήταν αρκετά μακριά από το διαμέρισμά μου και από την πανεπιστημιούπολη του Τεμπλ και επειδή δεν πίνω καφέ, είχα ακούσει όμως καλά λόγια. Της Μπλις της άρεσε ο καφές, κι εμένα εξακολουθούσε να μου αρέσει να κάνω την Μπλις χαρούμενη, έτσι, όταν μου τηλεφώνησε, συμφώνησα να συναντηθούμε εκεί. Σκέφτηκα να τη ρωτήσω αν θα μου σέριβραν αλκοόλ εκείνη την ώρα, παρ' ότι ήταν πρωί. Ωστόσο, βολεύτηκα με έναν χυμό και μας βρήκα ένα αρκετά μεγάλο τραπέζι ώστε να έχουμε άφθονο προσωπικό χώρο.

Η Μπλις κάθισε πρώτη, ενώ ο Γκάριλ περίμενε για τα ροφήματά τους. Τα μάγουλά της ήταν ροζ από το κρύο, αλλά ο χειμωνιάτικος καιρός της ταίριαζε. Το μπλε κασκόλ, δεμένο γύρω από τον λαιμό της, τόνιζε τα μάτια της, και οι μπούκλες της έπεφταν γύρω από τους ώμους της, ανακατεμένες από τον αέρα και υπέροχες.

Να πάρει. Έπρεπε να σταματήσω να το κάνω αυτό.

Έβγαλε τα γάντια της τραβώντας τα και έτριψε τα χέρια της μεταξύ τους. «Πώς είσαι;» με ρώτησε.

Έσφιξα τις γροθιές μου κάτω από το τραπέζι και είπα ψέματα. «Μια χαρά. Τα μαθήματα είναι καλά. Είμαι ερωτευμένος με το Τεμπλ. Και η πόλη είναι εξαιρετική. Είμαι μια χαρά».

«Είσαι;» Μπορούσα να καταλάβω από την έκφραση του προσώπου της πως ήξερε ότι έλεγα ψέματα. Ήταν η καλύτερή μου φίλη, γεγονός που το έκανε αρκετά δύσκολο να την ξεγελάσω. Πάντοτε ήταν καλή στο να με καταλαβαίνει... Εκτός απ' όταν είχε να κάνει με το πώς

ένιωθα για εκείνη. Μπορούσε να πιάσει στον αέρα σχεδόν όλους τους άλλους φόβους και τις ανασφάλειές μου, αλλά ποτέ αυτό. Μερικές φορές αναρωτιόμουν μήπως αυτό ήταν ένας ευσεβής πόθος. Ίσως δεν αντιλήφθηκε ποτέ τα συναισθήματά μου επειδή δεν είχε θελήσει να το κάνει.

«Είμαι», την καθησύχασα. Εξακολουθούσε να μη με πιστεύει, αλλά με ήξερε αρκετά καλά ώστε να γνωρίζει πως το είχα ανάγκη να κρατηθώ από το ψέμα μου. Δεν μπορούσα να της μιλήσω ελεύθερα για τα συναισθήματά μου, όχι αυτή τη στιγμή. Δεν είχαμε αυτού του είδους τη σχέση πια.

Ο Γκάρικ κάθισε κάτω. Είχε φέρει και στους τρεις τα ροφήματά μας. Δεν είχα καν ακούσει να φωνάζουν για την παραγγελία μου.

«Ευχαριστώ», είπα.

«Κανένα πρόβλημα. Τι λέτε;»

Να τα μας πάλι.

Ήπια μια μεγάλη γουλιά από τον χυμό μου ώστε να μη χρειάζεται να απαντήσω αμέσως.

«Ο Κέιντ μόλις μου έλεγε για τα μαθήματά του», είπε η Μπλις. «Της τον έχει πάρει τον αέρα της ανώτερης εκπαίδευσης». Τουλάχιστον κάποια πράγματα δεν είχαν αλλάξει. Εξακολουθούσε να με γνωρίζει αρκετά καλά για να ξέρει τότε χρειαζόμουν μια διαφυγή.

Ο Γκάρικ έσπρωξε το ρόφημα της Μπλις προς το μέρος της και χαμογέλασε όταν εκείνη ήπια μια μεγάλη, απολαυστική γουλιά. Στράφηκε προς το μέρος μου. «Χαίρομαι που το ακούω αυτό, Κέιντ. Είμαι περήφανος που πηγαίνει καλά. Έχω ακόμη σχέσεις με τους καθη-

γητές στο Τεμπλ, οπότε, αν χρειαστείς ποτέ οτιδήποτε, απλώς ζήτησέ το μου».

Θεέ μου, γιατί δε γινόταν να είναι μαλάκας; Αν ήταν, μια γερή μπουνιά θα βοηθούσε πολύ να ελαφρύνει αυτό που βάραινε το στήθος μου. Και θα ήταν πολύ πιο οικονομικό από το να ρίχνω μπουνιές στον τοίχο του διαμερίσματός μου.

«Ευχαριστώ», είπα. «Θα το έχω υπόψη μου».

Φλυαρήσαμε για ανούσια πράγματα. Η Μπλις μίλησε για την παραγωγή τους, το *Περηφάνια και Προκατάληψη*, και συνειδητοποίησα πως ο Γκάρικ ήταν πραγματικά καλός για εκείνη. Δε θα το μάντευα ποτέ πως από όλους εμάς θα ήταν η Μπλις εκείνη που θα ασχολιόταν επαγγελματικά με το θέατρο τόσο γρήγορα μετά την αποφοίτησή μας. Όχι πως δεν είχε ταλέντο, αλλά δεν είχε ποτέ αυτοπεποίθηση. Σκεφτόμουν πως θα ακολουθούσε την πιο ασφαλή οδό και θα γινόταν διευθύντρια σκηνης. Μου άρεσε να σκέφτομαι πως θα ήμουν εγώ εκείνος που θα της το έβγαζα αυτό, αλλά δεν ήμουν τόσο σίγουρος.

Μιλούσε για το διαμέρισμά τους στην άκρη του Γκέιμπορχουντ. Μέχρι στιγμής, είχα καταφέρει να αποφύγω όλες τις προσκλήσεις της να τους επισκεφτώ, όμως, αργά ή γρήγορα, θα ξέμενα από δικαιολογίες και θα έπρεπε να δω το μέρος όπου ζούσαν. Μαζί.

Προφανώς η γειτονιά τους ήταν μια όμορφη περιοχή γλεντζέδων. Ζούσαν ακριβώς απέναντι από ένα δημοφιλές μπαρ. «Η Μπλις κοιμάται τόσο ελαφριά», είπε ο Γκάρικ, «που έχει γίνει κανόνας να ξυπνάμε και να ακούμε τα δράματα που αναπόφευκτα εκτυλίσσονται έξω από το παράθυρό μας την ώρα που κλείνει».

Κοιμόταν ελαφριά; Το μισούσα που εκείνος το ήξερε αυτό ενώ εγώ όχι. Το μισούσα να νιώθω έτσι. Άρχισαν να περιγράφουν την ιστορία μιας από εκείνες τις νυχτερινές φάσεις, αλλά ίσα που με κοιτούσαν. Κοίταζαν ο ένας τον άλλο στα μάτια, γελώντας, ξαναζώντας την ανάμνηση. Ήμουν θεατής στην τέλεια αρμονία τους, και ήταν μια παράσταση που είχα κουραστεί να βλέπω.

Έδωσα στον εαυτό μου την υπόσχεση ότι δε θα το έκανα αυτό ξανά. Όχι μέχρι να έχω λύσει τα θέματά μου. Αυτή θα ήταν η τελευταία φορά. Χαμογελούσα και έγενεφα ακούγοντας την υπόλοιπη ιστορία και ανακουφίστηκα όταν χτύπησε το τηλέφωνο της Μπλις.

Εκείνη κοίταξε την οθόνη και δε ζήτησε καν συγγνώμη προτού απαντήσει. Ζούληξε το τηλέφωνο στο αυτί της. «Κέλσι; Θεούλη μου! Έχω εβδομάδες να μάθω νέα σου!»

Η Κέλσι είχε κάνει αυτό ακριβώς που είχε πει πως θα έκανε. Στο τέλος του καλοκαιριού όλοι μετακόμιζαν σε καινούργιες πόλεις ή καινούργια πανεπιστήμια, και η Κέλσι πήγε στο εξωτερικό για το ταξίδι της ζωής της. Κάθε φορά που κοίταξα στο Facebook, είχε προσθέσει μια καινούργια χώρα στη λίστα της.

Η Μπλις μάς έδειξε με το δάχτυλο και είπε άηχα: «Επιστρέφω αμέσως». Σηκώθηκε όρθια και μίλησε στο τηλέφωνο. «Κέλσι, περίμενε μια στιγμή. Ίσα που μπορώ να σε ακούσω. Θα βγω έξω».

Την παρακολούθησα να βγαίνει, φέροντας στο μυαλό μου την εποχή που το πρόσωπό της έλαμπε με αυτό τον τρόπο όταν μιλούσε μαζί μου. Ήταν καταθλιπτικό το πώς απλωνόταν η ζωή σε διάφορες κατευθύνσεις. Τα δέ-

ντρα μεγάλωναν μόνο προς τα πάνω και προς τα έξω. Δεν υπήρχε επιστροφή προς τις ρίζες, στο σημείο όπου είχαν ξεκινήσει. Είχα περάσει τέσσερα χρόνια με τους φίλους μου από το πανεπιστήμιο και τους ένιωθα σαν οικογένεια. Τώρα, όμως, είχαμε σκορπιστεί σε όλη τη χώρα και πιθανότατα δε θα βρισκόμασταν ποτέ ξανά όλοι μαζί.

«Κέιντ, υπάρχει κάτι που θα ήθελα να σου πω τώρα που λείπει η Μπλινς», είπε ο Γκάρικ.

Αυτό θα ήταν χάλια. Το ήξερα. Την τελευταία φορά που είχαμε κουβεντιάσει μόνοι μας, μου είχε πει πως έπρεπε να ξεπεράσω την Μπλινς, πως δεν μπορούσα να ζω τη ζωή μου βασισμένος στα συναισθήματά μου για εκείνη. Να με πάρει και να με σηκώσει – ακόμη είχε δίκιο.

«Είμαι όλος αυτιά», είπα.

«Δεν είμαι σίγουρος ποιος είναι ο καλύτερος τρόπος να το πω—»

«Απλώς πες το». Αυτό ήταν το χειρότερο σημείο απ' όλα. Η καλύτερή μου φίλη μού είχε ραγίσει την καρδιά και τώρα όλοι νυχοπατούσαν γύρω μου σαν να βρισκόμουν στο όριο της κατάρρευσης, σαν κοριτσάκι με προεμμηνορροϊκό σύνδρομο. Προφανώς, το να έχω συναισθήματα ισοδυναμούσε με το να έχω κόλπο.

Ο Γκάρικ πήρε μια βαθιά ανάσα. Έμοιαζε αβέβαιος, όμως τη στιγμή πριν μιλήσει ένα χαμόγελο χαράχτηκε στο πρόσωπό του, σαν να μην μπορούσε να το συγκρατήσει.

«Θα κάνω πρόταση γάμου στην Μπλινς», είπε.

Ο κόσμος σίγησε, και άκουγα μόνο το τικ τακ από το ρολόι τοίχου πίσω μας. Ακουγόταν σαν τον ρυθμικό χτύ-

πο μιας βόμβας, κάτι που ήταν ειρωνικό, με δεδομένο πως όλα τα κομμάτια μου που τα κρατούσα ενωμένα μόνο με τη δύναμη της θέλησης είχαν μόλις σκάσει σε χιλιάδες κομματάκια.

Δάμασα τα χαρακτηριστικά μου όσο καλύτερα μπορούσα, παρ' ότι ένιωθα πως θα πνιγόμουν από στιγμή σε στιγμή. Έκανα μια παύση, που είναι απλώς μια εντυπωσιακή λέξη που χρησιμοποιούμε στην υποκριτική για να περιγράψουμε μια στιγμιαία διακοπή, αλλά μου φάνηκε πιο εύκολο αν το προσέγγιζα όλο αυτό σαν να ήταν μια σκηνή, σαν δημιουργήμα της φαντασίας. Οι παύσεις προορίζονται για εκείνες τις στιγμές όταν μεταστρέφεται κάτι στη σκηνή ή στον ρόλο σου. Είναι στιγμές αλλαγής.

Δικέ μου, αυτή κι αν ήταν παύση.

«Κείντ—»

Προτού ο Γκάρικ προλάβει να πει κάτι ευγενικό ή παρηγορητικό, πίεσα τον ρόλο μου, πίεσα τον εαυτό μου, ξανά στη δράση. Χαμογέλασα και πήρα μια έκφραση που ήλπιζα πως έμοιαζε συγχαρητήρια.

«Αυτό είναι σπουδαίο, φίλε! Δε θα μπορούσε να βρει καλύτερο άντρα».

Ήταν πραγματικά σαν θέατρο, κακό θέατρο τέλος πάντων. Σαν οι λέξεις να μην έβγαιναν φυσικά από το στόμα μου, και το μυαλό μου να έμενε αποκομμένο από αυτό που έλεγα, ανεξάρτητα από το πόσο σκληρά είχα προσπαθήσει να μείνω συνεπής στον ρόλο. Οι σκέψεις μου έτρεχαν μπροστά, προσπαθώντας να κρίνουν αν το κοινό μου έχαβε ή όχι την παράστασή μου, αν ο Γκάρικ με πίστευε.

«Άρα, είσαι εντάξει μ' αυτό;»

Ήταν επιτακτική ανάγκη να μην επιτρέψω στον εαυτό μου άλλη παύση πριν απαντήσω. «Φυσικά! Η Μπλίζ είναι η καλύτερη φίλη μου και δεν την έχω δει ποτέ ξανά τόσο ευτυχισμένη, που σημαίνει πως δε θα μπορούσα να είμαι πιο χαρούμενος για εκείνη. Το παρελθόν είναι παρελθόν».

Άπλωσε το χέρι του πάνω από το τραπέζι και με χτύπησε φιλικά στον ώμο, σαν να ήμουν ο γιος του ή ο μικρός του αδερφός ή ο σκύλος του.

«Είσαι καλός άνθρωπος, Κέιντ».

Αυτός ήμουν εγώ... Ο αιώνιος καλός τύπος, που σήμαινε πως αιώνια ερχόμουν δεύτερος. Γεύτηκα τον χυμό μου πικρό στη γλώσσα μου.

«Είχες ακροάσεις την περασμένη εβδομάδα, σωστά;» ρώτησε ο Γκάρικ. «Πώς πήγαν;»

Ω, σε παρακαλώ, όχι. Είχα μόλις υποχρεωθεί ν' ακούσω ότι σκόπευε να κάνει πρόταση γάμου. Αν έπρεπε στη συνέχεια να αφηγηθώ την παντελή και απόλυτη αποτυχία μου ως μεταπτυχιακός φοιτητής, θα προτιμούσα να μου χώσουν ένα παλούκι.

Ευτυχώς με έσωσε η επιστροφή της Μπλίζ. Έβαξε το τηλέφωνό της πίσω στην τσέπη της και είχε ένα φαρδύ χαμόγελο στο πρόσωπό της. Στάθηκε πίσω από την καρέκλα του Γκάρικ και ακούμπησε το χέρι της στον ώμο του. Ξαφνικά, μου ήρθε η σκέψη πως θα του έλεγε ναι.

Κάπου βαθιά μέσα μου μπορούσα να το νιώσω βέβαιο. Και αυτό με σκότωσε.

Παύση.

Παύση.

Παύση.

Θα έπρεπε να πω κάτι, οτιδήποτε, ήμουν όμως παγωμένος. Επειδή αυτό δεν ήταν δημιούργημα της φαντασίας. Δεν ήταν κάποιο έργο, κι εμείς δεν παίζαμε ρόλους. Αυτή ήταν η ζωή μου, και η αλλαγή είχε έναν τρόπο να σκαρφαλώνει ύπουλα και να με καρφώνει στην πλάτη.

Ανυποψίαστη, η Μπλις στράφηκε στον Γκάρικ: «Πρέπει να φύγουμε, μωρό. Πρέπει να είμαστε στην άλλη άκρη της πόλης σε μισή ώρα». Γύρισε προς εμένα: «Λυπάμαι, Κέιντ. Ήθελα να έχουμε περισσότερο χρόνο να τα πούμε, όμως η Κέλσι είναι εξαφανισμένη εδώ και εβδομάδες. Δεν μπορούσα να μην απαντήσω και έχουμε μια απογευματινή παράσταση για μια ομάδα μαθητών σήμερα. Σ' το ορκίζομαι πως θα επανορθώσω. Θα τα καταφέρεις να έρθεις στις Ευχαριστίες για τα Ορφανά αύριο;»

Απέφευγα αυτή την πρόσκληση εβδομάδες τώρα. Ήμουν αρκετά σίγουρος πως αυτός ήταν ο σκοπός αυτής της συνάντησης για καφέ. Ήμουν έτοιμος να υποκύψω, τώρα όμως δεν μπορούσα. Δεν ήξερα πότε σκόπευε να κάνει την πρόταση ο Γκάρικ, αλλά δεν μπορούσα να είμαι τριγύρω όταν συνέβαινε ούτε αφότου θα συνέβαινε. Χρειάζονται ένα διάλειμμα από κείνους, από την Μπλις, από το να είμαι δευτερεύων χαρακτήρας στο έργο τους.

«Στην πραγματικότητα, ξέχασα να σου το πω. Τελικά, θα γυρίσω στο σπίτι για τις Ευχαριστίες». Το μισούσα να της λέω ψέματα, αλλά δεν άντεχα άλλο. «Η γιαγιά δε νιώθει και τόσο καλά, γι' αυτό σκέφτηκα πως θα ήταν καλή ιδέα να πάω».

Το πρόσωπό της τραβήχτηκε από ενδιαφέρον, και άπλωσε το χέρι της προς το μπράτσο μου. Προσποιήθηκα πως δεν το είδα και απομακρύνθηκα για να πετάξω

το άδειο ποτήρι από τον χυμό μου στα σκουπίδια. «Είναι εντάξει;» ρώτησε η Μπλις.

«Α, ναι, έτσι νομίζω. Καμιά ίωση πιθανότατα, αλλά, στην ηλικία της, ποτέ δεν ξέρεις».

Μόλις είχα χρησιμοποιήσει την εβδομηντάχρονη γιαγιά μου, τη γυναίκα που με είχε μεγαλώσει, ως δικαιολογία. Μιλάμε για μαλακία.

«Καλά τότε, πες της χαιρετισμούς και ότι ελπίζω πως θα νιώσει καλύτερα. Και καλό σου ταξίδι». Η Μπλις έσκυψε για να με αγκαλιάσει, κι εγώ δεν απομακρύνθηκα. Για την ακρίβεια, ανταπέδωσα την αγκαλιά. Επειδή δε σκόπευα να τη δω για κάποιο διάστημα, όχι έως ότου θα μπορούσα να πω (χωρίς να λέω ψέματα) ότι την έχω ξεπεράσει. Και όπως όλο μου το σώμα έμοιαζε να τραγουδάει με το άγγιγμά της, αυτό μπορεί να έπαιρνε λίγο καιρό.

Οι δυο τους ετοιμάστηκαν να φύγουν, κι εγώ κάθισα ξανά, λέγοντας πως θα έμενα λίγο για να δουλέψω μια εργασία. Έβγαλα ένα σενάριο για να το διαβάσω, στην πραγματικότητα όμως δεν ήμουν έτοιμος να πάω στο σπίτι. Δεν μπορούσα να περάσω άλλο χρόνο μόνος μου κλεισμένος μαζί με τις σκέψεις μου. Το καφέ είχε τόσο κόσμο ώστε να γεμίζει το μυαλό μου από τη βαβούρα της ζωής και των συζητήσεων των άλλων ανθρώπων. Η Μπλις μού έγνεψε από το τζάμι καθώς έφευγε και της έγνεψα κι εγώ, διερωτώμενος αν μπορούσε να νιώσει την οριστικότητα αυτού του αντίο.

2

Μαξ

Το χέρι του Μείζ γλίστρησε στην κωλότσεπή μου την ίδια στιγμή που χτύπησε το τηλέφωνο που είχα στην προστινή τσέπη. Τον άφησα να έχει τα τρία δευτερόλεπτα που μου πήρε για να αρπάξω το τηλέφωνό μου. Μετά του έδωσα μια αγκωνιά και έβγαλε το χέρι του.

Τρεις φορές χρειάστηκε να του δώσω αγκωνιά στον δρόμο για το καφέ. Ήταν σαν ένα ψάρι-καρτούν με προβλήματα μνήμης.

Κοίταξα την οθόνη και είδα τη φωτογραφία της μαμάς μου, που την είχα τραβήξει όταν δεν κοιτάζε. Ψιλόκοβε λαχανικά και έμοιαζε σαν τη μανιακή με το μαχαίρι, κάτι που ήταν πάνω-κάτω όλη την ώρα, εκτός από το μαχαίρι.

Έκανα τροχάδην τα τελευταία βήματα μέχρι το «Mugshots» και μπήκα μέσα προτού απαντήσω στην κλήση.

«Γεια σου, μαμά».

Ακουγόταν χριστουγεννιάτικη μουσική. Δεν είχαμε

τελειώσει καν με τις Ευχαριστίες και έβαξε χριστουγεννιάτικη μουσική.

Μανιακή.

«Γεια σου, γλυκούλα!» Τράβηξε το τέλος του γλυκούλα τόσο πολύ, που σκέφτηκα πως ήταν ένα ρομπότ που είχε αρχίσει να χαλάει. Μετά, επιτέλους, συνέχισε: «Τι κάνεις;»

«Τίποτε, μαμά. Απλώς πετάχτηκα στο “Mugshots” για έναν καφέ. Θυμάσαι; Αυτό ήταν το μέρος που σας έφερα όταν με βοηθήσατε με τον μπαμπά να μετακομίσω εδώ».

«Φυσικά και το θυμάμαι! Ήταν ένα χαριτωμένο μέρος, κρίμα που σερβίρουν αλκοόλ».

Και αυτή ήταν με δυο λόγια η μαμά μου.

Ο Μείς διάλεξε εκείνη τη στιγμή (μια άτυχη στιγμή σιωπής) για να μιλήσει. «Μαξ, μωρό, θέλεις το συνηθισμένο σου;»

Του έγνεφα να πάψει και πήγα μερικά βήματα πιο πέρα.

Η μαμά θα πρέπει να με είχε στην ανοιχτή ακρόαση, επειδή πετάχτηκε ο μπαμπάς μου: «Και ποιος ήταν εκείνος, Μακένζι;»

Μακένζι.

Ανατρίχιασα. Μισούσα την απόλυτη άρνηση των γονιών μου να με λένε Μαξ. Και αν δεν ενέκριναν το Μαξ για το κοριτσάκι τους, σαφώς δε θα τους άρεσε που έβγαινα με έναν τύπο που τον έλεγαν Μείς.¹

Ο μπαμπάς μου θα πάθαινε εγκεφαλικό.

«Απλώς ένας τύπος».

1. Macc: σιδερένιο ρόπαλο με καρφιά. (Σ.τ.Μ.)

Ο Μείς με σκούντησε και έτριψε τον αντίχειρα και τα δάχτυλά του μεταξύ τους. Σωστά. Είχε απολυθεί από τη δουλειά του. Του έδωσα την τσάντα μου για να πληρώσει.

«Είναι ο φίλος σου;» ρώτησε η μαμά.

Αναστέναξα. Δε θα γινόταν τίποτα αν της το έδινα αυτό, εφόσον παραποιούσα κάποιες από τις λεπτομέρειες. Ή, καλά, όλες τις λεπτομέρειες.

«Ναι, μαμά. Βγαίνουμε μερικές εβδομάδες τώρα». Πες τρεις μήνες, αλλά τέλος πάντων.

«Ώστε έτσι; Τότε, πώς κι εμείς δεν ξέρουμε τίποτε για αυτό τον τύπο;» Ο μπαμπάς, ξανά.

«Επειδή είναι ακόμη φρέσκο. Αλλά είναι πραγματικά καλό παιδί, έξυπνος». Δεν πιστεύω πως ο Μείς είχε τελειώσει όντως το λύκειο, αλλά ήταν υπέροχος και φοβερός ντράμερ. Δεν ήμουν φτιαγμένη για το είδος των αγοριών που ήθελε η μαμά μου για μένα. Ο εγκεφάλός μου θα έλιωνε από βαρεμάρα μέσα σε μία εβδομάδα. Αν, φυσικά, δεν τον είχα κάνει να το βάλει στα πόδια πριν από την εβδομάδα.

«Πού γνωριστήκατε;» ρώτησε η μαμά.

Α, ξέρεις, έπεσε πάνω μου στο στριπτιζάδικο που χορεύω, η έξτρα δουλειά που δεν έχετε ιδέα ότι κάνω.

«Στη βιβλιοθήκη», είπα αντί γι' αυτό.

Ο Μείς σε βιβλιοθήκη. Αυτό ήταν για γέλια. Το τατουάζ που τυλιγόταν γύρω από την κλείδα του θα έγγραφε καθαρίσμα αντί για κάθαρμα αν δεν ήμουν εκεί για να τον σταματήσω.

«Αλήθεια;» Η μαμά ακούστηκε επιφυλακτική. Δεν την κατηγόρησα. Το να συναντώ ευγενικά αγόρια στη βιβλιοθήκη δεν ήταν του στιλ μου. Κάθε φάση γνωρι-

μία-με-τους-γονείς που είχα δοκιμάσει ποτέ είχε καταλήξει σε καταστροφή, με τους γονείς μου βέβαιους πως κάποιο άθεο πλάσμα είχε κάνει πλύση εγκεφάλου στην κόρη τους και πως το αγόρι μου μου είχε δώσει πόδι επειδή είχα πολλές αποσκευές.

Οι αποσκευές μου ονομάζονταν Μπέτι και Μάικ και φορούσαν πουαδάκι και γιλέκο όταν επέστρεφαν σπίτι από την παμπ της περιοχής τους. Μερικές φορές ήταν δύσκολο να πιστέψω ότι προήλθα από κείνους.

Την πρώτη φορά που έβαψα τα μαλλιά μου έντονο ροζ, η μαμά μου ξέσπασε σε κλάματα σαν να της είχα πει ότι ήμουν έφηβη έγκυος. Και ήταν μόνο προσωρινή βαφή.

Ήταν πιο εύκολο αυτή την περίοδο να πηγαίνω με τα νερά τους, ειδικά αφού με βοηθούσαν ακόμη οικονομικά και έτσι μπορούσα να περνάω περισσότερο χρόνο δουλεύοντας τη μουσική μου. Και δεν ήταν πως δεν τους αγαπούσα... Τους αγαπούσα. Απλώς δεν αγαπούσα το άτομο που ήθελαν να είμαι.

Έτσι, έκανα μικρές θυσίες. Δεν τους σύστηνα τα αγόρια μου. Έβαφα τα μαλλιά μου σε ένα σχετικά φυσιολογικό χρώμα όταν ήταν να επιστρέψω για λίγες μέρες στο σπίτι. Έβγαζα ή κάλυπτα τα σκουλαρίκια μου και φορούσα μακρυμάνικα και ζιβάγκο για να μη φαίνονται τα τατουάζ μου. Τους είπα πως δούλευα στη γραμματεία μιας λογιστικής εταιρείας αντί για ένα τατουατζίδικο και ποτέ δεν ανέφερα πως δούλευα και σε μπαρ.

Όταν πήγαινα στο σπίτι, το έπαιζα φυσιολογική για μερικές μέρες και μετά το έσκαγα τρέχοντας, προτού προσπαθήσουν οι γονείς μου να μου κανονίσουν ραντεβού με κάποιον φτηνιάρη λογιστή.

«Ναι, μαμά. Στη βιβλιοθήκη».

Όταν πήγαινα στο σπίτι για τα Χριστούγεννα, απλώς θα της έλεγα πως δεν προχώρησε η σχέση με το αγόρι από τη βιβλιοθήκη. Ή πως ήταν κατά συρροή δολοφόνος. Θα το χρησιμοποιούσα αυτό σαν δικαιολογία για να μη βγαίνω ποτέ με καλά παιδιά.

«Λοιπόν, ακούγεται συμπαθητικός. Θα χαρούμε να τον γνωρίσουμε».

Ο Μείς γύρισε κοντά μου με την τσάντα μου και τους καφέδες μας. Έβγαλε κρυφά ένα φλασκί από την τσέπη του και πρόσθεσε λίγο σπέσιαλ πράγμα στο ρόφημά του. Του έγνεψα αρνητικά όταν μου το πρόσφερε. Η καφεΐνη ήταν αρκετή. Παράξενο που δεν μπορούσε να πληρώσει τον καφέ του, είχε όμως λεφτά για αλκοόλ.

«Φυσικά, μαμά». Ο Μείς έχωσε το χέρι του μέσα από το παλτό μου και το τύλιξε γύρω από τη μέση μου. Το χέρι του ήταν μεγάλο και ζεστό, και το άγγιγμά του πάνω από το λεπτό μου μπλουζάκι με έκανε να ανατριχιάσω. «Νομίζω πως θα σου αρέσει». Τελείωσα την πρόταση με έναν πνιχτό αναστεναγμό, καθώς τα χείλη του Μείς βρήκαν το δέρμα του λαιμού μου και έκλεισα τα μάτια μου από ευδαιμονία. Δεν είχα συναντήσει ποτέ λογιστή που να μπορεί να το κάνει αυτό. «Είναι πολύ, ε, ταλαντούχος».

«Φαντάζομαι πως θα το δούμε και μόνοι μας σύντομα». Η απάντηση του μπαμπά ήταν τραχιά.

Χα. Αν πίστευαν πως υπήρχε κάποια πιθανότητα να πάω ένα αγόρι στο σπίτι για τα Χριστούγεννα, είχαν παραισθήσεις.

«Φυσικά, μπαμπά».

Τα χείλη του Μείς αποτελούσαν ένα φοβερό επιχείρημα

για να χάσω την πρωινή πρόβα του συγκροτήματος, όμως ήταν η τελευταία μας ευκαιρία να κάνουμε όλοι μαζί πρόβα πριν από την παράστασή μας την επόμενη εβδομάδα.

«Τέλεια», είπε ο μπαμπάς. «Θα είμαστε σ' εκείνο το μαγαζί με τους καφέδες σε περίπου πέντε λεπτά».

Ο καφές μου έπεσε στο πάτωμα προτού προλάβω να τον δοκιμάσω.

«Θα είστε ΠΟΥ; Δεν είσατε στην Οκλαχόμα;»

Ο Μείς αναπήδησε, καθώς ο καφές πιτσίλισε για τα καλά τα πόδια του. «Χριστέ μου, Μαξ!» Δεν είχα χρόνο ν' ανησυχήσω γι' αυτόν. Είχα πολύ μεγαλύτερα θέματα.

«Μη θυμώσεις, γλυκιά μου», είπε η μαμά. «Ήμασταν πολύ στενοχωρημένοι όταν είπες πως δε θα ερχόσουν σπίτι για τις Ευχαριστίες. Και μετά, ο Μάικλ και η Μπέθανι αποφάσισαν να επισκεφτούν την οικογένειά της για τις γιορτές. Έτσι, αποφασίσαμε να έρθουμε να σε επισκεφτούμε. Έκανα ακόμα και ειδική παραγγελία για γαλοπούλα! Ω, θα πρέπει να προσκαλέσεις και το καινούργιο σου αγόρι. Αυτό από τη βιβλιοθήκη».

ΣΚΑΤΑ. ΣΚΑΤΑ. ΣΚΑΤΑ ΚΙ ΑΠΟΣΚΑΤΑ.

«Λυπάμαι, μαμά. Αλλά είμαι σχεδόν σίγουρη πως το αγόρι μου δεν μπορεί για τις Ευχαριστίες».

«Όχι, μπορώ», είπε ο Μείς. Και δεν ξέρω αν ήταν όλα εκείνα τα χρόνια που ήταν σε συγκρότημα και η δυνατή μουσική είχε βλάψει την ακοή του ή αν ήταν υπερβολικά πολλά τα καμένα εγκεφαλικά του κύτταρα, αλλά ο τύπος δεν μπορούσε να ψιθυρίσει!

«Α, υπέροχα! Θα είμαστε εκεί σε λίγα λεπτά, γλυκούλα. Σ' αγαπώ, αρκουδίτσα μου».

Αν με αποκαλούσε αρκουδίτσα μπροστά στον Μείς,

ο εγκέφαλός μου θα υγροποιούνταν από εξευτελισμό.
«Περίμενε, μαμά–»

Η γραμμή νέκρωσε.

Μάλλον ήθελα να κάνω κι εγώ το ίδιο.

*Σκέψου γρήγορα, Μαξ. Γονείς σε αντίστροφη μέτρηση
δύο λεπτών. Ώρα για έλεγχο ζημιών.*

Ο Μείς με είχε οδηγήσει μακριά από τον χυμένο καφέ
όση ώρα μιλούσα και πήγαινε να περάσει ξανά τα χέρια
του γύρω από τη μέση μου. Τον έσπρωξα πίσω.

Τον κοίταξα καλά – τα μαύρα, πυκνά μαλλιά του, τα
υπέροχα σκούρα μάτια, τους κρίκους που φάρδαιναν την
τρύπα στους λοβούς των αυτιών του και το τατουάζ με το
μηχανικό κρανίο στο πλάι του λαιμού του. Λάτρευα τον
τρόπο που φορούσε την προσωπικότητά του στο δέρμα του.

Οι γονείς μου θα τον μισούσαν.

Οι γονείς μου μισούσαν οτιδήποτε δεν μπορούσε να
οργανωθεί και να πάρει ετικέτα και να κλειστεί με ασφάλεια
μέσα σε ένα κλουβί. Δεν ήταν πάντα έτσι. Παλιά
άκουγαν και έκριναν τους ανθρώπους στα πράγματα που
είχαν σημασία, εκείνος ο καιρός όμως είχε περάσει και
θα βρισκονταν εδώ από λεπτό σε λεπτό.

«Πρέπει να φύγεις», είπα.

«Τι;» Πέρασε τα δάχτυλά του στις θηλές της ζώνης μου
και με τράβηξε προς το μέρος του, μέχρι που τα χείλη μας
συναντήθηκαν. «Μόλις ήρθαμε».

Ένα μικρό κομμάτι μου σκέφτηκε πως ίσως ο Μείς
μπορούσε να χειριστεί τους γονείς μου. Είχε γοητεύσει
εμένα, και για τους περισσότερους ανθρώπους ήταν ικανός
να γοητεύσει έναν πύθωνα. Μπορεί να μην ήταν έξυπνος
ή τακτοποιημένος ή κάτι από αυτά τα πράγματα,

αλλά ήταν παθιασμένος με τη μουσική και τη ζωή. Και ήταν παθιασμένος μαζί μου. Υπήρχε φλόγα ανάμεσά μας. Φλόγα που δεν ήθελα να σβήσει επειδή οι γονείς μου ζούσαν ακόμη στο παρελθόν και δεν μπορούσαν να ξεπεράσουν το πώς ήρθαν τα πράγματα με την Άλεξ.

«Λυπάμαι, μωρό. Οι γονείς μου ήρθαν απρογραμμάιστα και θα βρίσκονται εδώ από στιγμή σε στιγμή. Γι' αυτό πρέπει να φύγεις ή να προυποηθείς ότι δε με ξέρεις».

Σκόπευα να απολογηθώ, να πω πως δεν ντρεπόμουν για εκείνον, πως απλώς δεν ήμουν έτοιμη για αυτό. Δεν πρόλαβα να πω λέξη. Απομάκρυνε τα χέρια του και αποτραβήχτηκε. «Γαμώτο. Δε θα διαφωνήσω σ' αυτό. Έφυγα». Γύρισε προς την πόρτα. «Τηλεφώνησέ μου όταν την κάνουν οι δικοί σου».

Μετά την κοπάνησε. Δεν υπήρξαν ερωτήσεις. Ούτε θαρραλέα προσφορά να γνωρίσει με γενναιότητα τους γονείς. Βγήκε από την πόρτα, άναψε ένα τσιγάρο και έφυγε. Για μια στιγμή, σκέφτηκα να τον ακολουθήσω. Για να το σκάσω μαζί του ή για να του δώσω μια κλοτσιά, δεν ήμουν σίγουρη.

Αλλά δεν μπορούσα.

Τώρα, έπρεπε να σκεφτώ τι θα έλεγα στους γονείς μου για το άξαφνα απόν καλό-παιδί-που-πηγαίνει-στη-βιβλιοθήκη. Θα έπρεπε να τους πω ότι είχε δουλειά ή πήγε για μάθημα ή αρρώστησε ή κάτι. Κοίταξα τον χώρο για ένα άδειο τραπέζι. Πιθανότατα θα έβλεπαν αμέσως το ψέμα και θα ήξεραν πως δεν υπήρχε κανένα καλό παιδί, αλλά δεν υπήρχε τρόπος να γλιτώσω.

Να πάρει. Το καφέ ήταν γεμάτο και δεν υπήρχαν άδεια τραπέζια.

Υπήρχε ένα τεσσάρι όπου καθόταν μόνο ένας τύπος και έμοιαζε σαν να είχε σχεδόν τελειώσει. Είχε κοντές, καστανές μπούκλες, που τις είχε συμμορφώσει σε κάτι όμορφο και συμμαζεμένο. Ήταν υπέροχος, μ' εκείνο το κλασικό αμερικανικό στιλ μοντέλου. Φορούσε πουλόβερ και κασκόλ και είχε ένα βιβλίο μπροστά του στο τραπέζι. Φλασιά! Αυτό ήταν το είδος του αγοριού που θα χρησιμοποιούσαν οι βιβλιοθήκες ως διαφήμιση αν ήθελαν να κάνουν τους ανθρώπους να διαβάζουν.

Φυσιολογικά, δε θα του είχα ρίξει δεύτερη ματιά, επειδή τύποι σαν κι αυτόν δεν ταιριάζουν με κορίτσια σαν εμένα. Όμως, μου ανταπέδωσε το βλέμμα. Με κάρφωσε, για την ακρίβεια. Είχε τα ίδια σκούρα, διεισδυτικά μάτια με τον Μείζ, αλλά ήταν κάπως πιο μαλακά. Πιο ευγενικά.

Και ήταν σαν το σύμπαν να μου έκανε ένα δώρο. Το μόνο που έλειπε ήταν μια πινακίδα από νέον που να αναβουβήγει πάνω από το κεφάλι του γράφοντας: «ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΕ ΟΛΑ ΣΟΥ ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ».

Κείντ

Παρακολουθούσα τους άλλους, φανταζόμουν πώς θα ήταν οι ζωές τους για να κρατήσω το μυαλό μου μακριά από τη δική μου όταν με κοίταξε εκείνη.

Την κοιτούσα μαζί με το αγόρι της εδώ και λίγα λεπτά, προσπαθώντας να τους καταλάβω. Εξέπεμπαν και οι δύο αυτοπεποίθηση και έμοιαζαν απροσποίητα άνετοι. Ο τύπος ήταν σκοτεινός – σκούρα μαλλιά, σκούρα μάτια, σκούρα τατουάζ. Όσα από τα τατουάζ του μπορούσα να δω ήταν καταθλιπτικά ή βίαια – κρανία και όπλα και σιδερογροθιές. Εκείνη, από την άλλη πλευρά, ήταν λαμπερή – από τα φωτεινά κόκκινα μαλλιά της μέχρι τα βαμμένα χείλη της, που οδηγούσαν με φυσικότητα στα τατουάζ της. Είχε μερικά μικρά πουλιά που πετούσαν στον λαιμό της, και κάτι που έμοιαζε με κορυφή δέντρου ξεπροβάλλε από τη σαν καρδιά λαιμόκοψη του σε στιλ δεκαετίας του '50 φορέματός της.

Όσο συχνά κι αν την άγγιζε και τη φιλούσε εκείνος,

δεν είδα κάποια πραγματική σύνδεση ανάμεσά τους. Εκείνη δεν του έριξε ούτε μια ματιά όση ώρα μιλούσε στο τηλέφωνο. Και όταν εκείνη δεν του έδινε σημασία, εκείνος δεν έμπαινε στον κόπο ούτε καν να την κοιτάξει. Σαν να ήταν μέρη δύο διαφορετικών ηλιακών συστημάτων, δεν περιστρέφονταν ούτε μαζί ούτε το ένα γύρω από το άλλο, απλώς βρέθηκαν μαζί για μια περαστική στιγμή.

Εκείνος δεν είχε καν μπει στον κόπο να μαζέψει την κούπα του καφέ που της έπεσε. Απλώς την είχε σπρώξει από μπροστά του, και βγήκε ο μπάρμαν πίσω από το πάσο και την τακτοποίησε.

Τώρα, εκείνος είχε φύγει, κι εκείνη με κοιτούσε σαν να είχα κάτι που ήθελε. Το στόμα μου ξεράθηκε και κάτι αναδεύτηκε στο στήθος μου. Αναδεύτηκαν και άλλα πράγματα, επίσης.

Προχώρησε προς το τραπέζι μου, ενώ οι γοφοί της κουνούσαν τη φαρδιά της φούστα, και την κοίταξα για πρώτη φορά καλά στο πρόσωπο. Ήταν όμορφη – γεμάτα χείλη, ψηλά ζυγωματικά και ίσια μύτη. Ένα λευκό λουλούδι ήταν χωμένο μέσα στις αναστατωμένες κόκκινες μπούκλες της. Έμοιαζε με μια τολμηρή εκδοχή των πιν απ κοριτσιών του '50. Ήταν το εντελώς αντίθετο κάθε κοριτσιού με το οποίο είχα βγει ή είχα σκεφτεί να βγω ποτέ. Ήταν το εντελώς αντίθετο της Μπλις. Ίσως αυτός να ήταν εν μέρει ο λόγος που δεν έπαιρνα τα μάτια μου από πάνω της.

Τώρα μπορούσα να δω πως το τατουάζ στο στήθος της ήταν σίγουρα ένα δέντρο. Γυμνά κλαδιά απλώνονταν προς την κλείδα της, και, όταν έσκυψε και ακούμπησε τα χέρια της στο τραπέζι μου, είδα καλά τον κορμό του

δέντρου που εξαφανιζόταν στην κοιλάδα ανάμεσα στα στήθη της.

Κατάπια και μου πήρε περισσότερο χρόνο απ' όσο θα έπρεπε για να οδηγήσω το βλέμμα μου στο πρόσωπό της.

«Θα σε ρωτήσω κάτι», είπε, «και θα ακουστεί τρελό».

Θα ταίριαζε με τις υπόλοιπες σκέψεις μου τότε.

«Εντάξει», είπα.

Γλίστρησε στο κάθισμα δίπλα μου και μπορούσα να τη μυρίσω... κάτι θηλυκό και γλυκό και σε πλήρη αντίθεση με το γεμάτο τατουάζ δέρμα της. Σκεφτόμουν ακόμη το αναθεματισμένο δέντρο, φανταζόμουν πώς θα έμοιαζε το υπόλοιπο τατουάζ, αναρωτιόμουν πόσο απαλή να ήταν η επιδερμίδα της.

«Οι γονείς μου εμφανίστηκαν στην πόλη απρόσκλητοι και θέλουν να γνωρίσουν τον φίλο μου».

Γλίστρησε λίγο πιο κοντά και χτύπησε τα βαμμένα κόκκινα νύχια της στο τραπέζι.

«Και πώς μπορώ να βοηθήσω εγώ;»

«Λοιπόν, υποτίθεται πως θα τους συστήσω ένα καλό, γλυκό αγόρι που γνώρισα στη βιβλιοθήκη, ο οποίος δεν είναι ακριβώς το αγόρι που έχω». Το χέρι της τυλίχτηκε γύρω από τον πήχη μου, που ακουμπούσε στο τραπέζι, και καταγράστηκα τα χειμωνιάτικα ρούχα μου επειδή ήθελα να νιώσω το δέρμα της.

«Κι εσύ πιστεύεις ότι είμαι καλός και γλυκός;»

Η κοπέλα ανασήκωσε τους ώμους της. «Έτσι μοιάζεις. Το ξέρω πως είναι τρελό, αλλά πραγματικά θα το εκτιμούσα αν υποκρινόσουν πως είσαι το αγόρι μου μέχρι να καταφέρω να τους ξεφορτωθώ». Κοίταξα τα βαμμένα στο χρώμα του κερασιού χείλη της. Μου έφεραν στο

μυαλό αρκετά πράγματα, που δεν ήταν ούτε καλά ούτε γλυκά.

Αυτό που ήθελε ήταν τρελό, αλλά θα υποκρινόμουν, ακριβώς αυτό που μου έλειπε τις τελευταίες εβδομάδες. Και ένα μέρος μου ήθελε να δέσει και να φιμώσει το Καλό-Παιδί-Κέιντ και να το πετάξει μέσα σε ένα πορτοπαγκάζ. Εκείνο το μέρος μου σκέφτηκε πως το να περάσω λίγο χρόνο με αυτό το κορίτσι ήταν μια πολύ καλή ιδέα.

«Σε παρακαλώ», είπε εκείνη. «Θα μιλάω εγώ και θα το τελειώσω όσο πιο γρήγορα μπορώ. Μπορώ να σε πληρώσω!» Ύψωσα το ένα μου φρύδι, κι εκείνη συνέχισε: «Καλά, δεν μπορώ να σε πληρώσω, αλλά θα σου το ανταποδώσω. Ότι θέλεις».

Με κάποιον τρόπο είχα την αίσθηση ότι δε θα είχε πει εκείνο το τελευταίο μέρος σε κάποιον που δε θα έμοιαζε «καλός και γλυκός». Καθώς εκείνο το μέρος του εγκεφάλου μου ήταν προς στιγμινή απρόθυμο, είχα μια καλή ιδέα του τι ήθελα.

«Θα το κάνω». Όλο της το σώμα χαλάρωσε. Χαμογέλασε και ήταν υπέροχο. «Με αντάλλαγμα ένα ραντεβού», πρόσθεσα μετά.

Τραβήχτηκε πίσω, κι εκείνα τα γεμάτα κόκκινα χείλη σούφρωσαν από σύγχυση.

«Θέλεις να βγεις ραντεβού μαζί μου;»

«Ναι. Είμαστε σύμφωνοι;»

Κοίταξε το ρολόι στον τοίχο και έβρισε μέσα από τα δόντια της. «Εντάξει. Σύμφωνοι. Τώρα, δώσε μου το κασκόλ σου». Δε μου έδωσε καν την ευκαιρία να κουνηθώ προτού αρχίσει να το βγάζει από τον λαιμό μου.

Χαμογέλασα πειραχτικά. «Άρχισες ήδη να με γδύνεις;»

Η μια άκρη του στόματός της στράβωσε προς τα πάνω και με κοίταξε έκπληκτη. Μετά κούνησε το κεφάλι της και τύλιξε το κασκόλ μου γύρω από τον λαιμό της. Κάλυψε τα λεπτεπίλεπτα πουλιά και την απαλή, πορσελάνινη επιδερμίδα του στήθους της, που τη διέκοπταν μόνο οι παχιές μαύρες γραμμές του δέντρου από το τατουάζ της. Άρπαξε μια χαρτοπετσέτα από το τραπέζι και σκούπισε λίγο από το έντονο κόκκινο κραγιόν της.

«Το μόνο που ξέρουν οι γονείς μου είναι πως γνωρίστηκαμε στη βιβλιοθήκη. Είσαι καλός και γλυκός και ηθικός. Οι γονείς μου είναι τρελά συντηρητικοί, επομένως όχι αστειάκια τύπου “σε γδύνω”. Βγαίνουμε μερικές εβδομάδες. Τίποτε περίπλοκο. Δεν τους έχω πει τίποτε άλλο, οπότε θα πρέπει να είναι εύκολο να το πιστέψουν».

Με εξασκημένα χέρια, άρχισε να μουτζουρώνει τη σκούρα σκιά γύρω από τα μάτια της. Τράβηξε τα μαλλιά της προς τα εμπρός, έτσι που κάλυψαν τη σειρά των σκουλαρικιών στα αυτιά της.

«Κι εσύ; Τι κάνεις εσύ;»

«Είμαι ηθοποιός».

Έστρεψε το βλέμμα της ψηλά. «Θα το μισήσουν όσο ακριβώς μισούν ότι εγώ είμαι μουσικός, αλλά θα πρέπει να το δεχτούν».

Συνέχισε να ασχολείται με το μακιγιάζ της και να στρώνει τα μαλλιά της, κοιτάζοντας τριγύρω σαν να ευχόταν να είχε ένα καπέλο ή κάτι για να τα καλύψει.

Ακούμπησα το χέρι μου στον ώμο της. «Δείχνεις όμορφη. Μην ανησυχείς», της είπα.

Η έκφρασή της πάγωσε και με κοίταξε σαν να είχα μιλήσει σουαχίλι. Μετά έσφιξε τα χείλη της σε κάτι που

ήταν σχεδόν χαμόγελο. Εξακολουθούσα να αγγίζω τον ώμο της, όταν μια γυναίκα από το μπροστινό μέρος του μαγαζιού άρχισε να φωνάζει: «Μακένζι! Α, Μακένζι γλυκιά μου!»

Μακένζι.

Δεν έμοιαζε με Μακένζι.

Πήρε μια τρεμουλιαστή ανάσα και μετά σηκώθηκε για να αντικρίσει τη γυναίκα που υπέθεσα πως ήταν η μητέρα της. Σηκώθηκα μαζί της και άφησα το χέρι μου απλωμένο πάνω στον ώμο της. Φαινόταν ράκος, που ήταν αστείο, επειδή μέχρι στιγμής η αυτοπεποίθηση σχεδόν έρεε σαν μέλι από τους πόρους της.

Εννοώ, είχε ζητήσει από έναν εντελώς ξένο να παραστήσει πως είναι το αγόρι της. Είχε φανεί άφοβη. Οι γονείς ήταν προφανώς ο κρυπτονίτης της.

Κοίταξα το μεσήλικο ζευγάρι που μας πλησίαζε. Ο άντρας ήταν καραφλός με γυαλιά με συρμάτινο σκελετό, και τα μαλλιά της γυναίκας ήταν γκριζα στους κροτάφους. Τα χέρια ανάμεσα στα σώματά τους ήταν πλεγμένα, ενώ τα χέρια τους από την έξω πλευρά άνοιγαν προς τα εμπρός σαν να περίμεναν από την κόρη τους να τρέξει για μια ομαδική αγκαλιά. Η κόρη έδειχνε σαν να προτιμούσε να τρέξει προς έναν γκρεμό.

Χαμογέλασα.

Αυτό... μπορούσα να το κάνω.

Έσφιξα τον ώμο της. «Όλα θα πάνε καλά», είπα.

«Αρκουδίτσα! Ω γλυκιά μου, τι βάρβαρο πράγμα έκανες στα μαλλιά σου; Σου είπα να σταματήσεις να χρησιμοποιείς αυτές τις εξωφρενικές βαφές».

Καθώς η μητέρα της την τραβούσε μπροστά για μια

αγκαλιά, η Μακένζι δάγκωνε το χείλος της τόσο δυνατά, που με παραξένεψε που δεν έτρεξε αίμα. Ο πατέρας βγήκε μπροστά, και έπρεπε να αφήσει το χέρι μου. Στάθηκα στο πλευρό της και έτεινα το χέρι στη μητέρα της.

«Χαίρομαι πολύ που σας γνωρίζω, κυρία—»

Οι λέξεις είχαν ήδη βγει από το στόμα μου προτού συνειδητοποιήσω ότι δεν είχα ιδέα ποιο ήταν το επίθετο της Μακένζι. Να πάρει, δεν ήξερα καν ότι το όνομά της ήταν Μακένζι.

Η μητέρα της πήρε το χέρι μου και με κοιτούσε με το κεφάλι της γερμένο στο πλάι, περιμένοντάς με να τελειώσω την πρότασή μου. Είδα τη Μακένζι να αναδύεται στην αγκαλιά του πατέρα της δίπλα μου, το πρόσωπό της να καταλαμβάνεται από έναν αργό τρόμο.

Να πάρει.

Φόρεσα το καλύτερό μου χαμόγελο και είπα: «Ξέρετε, έχω ακούσει τόσα για εσάς από τη Μακένζι, που νιώθω πως θα πρέπει απλώς να σας αποκαλέσω “μαμά”. Και μετά προχώρησα μπροστά για μια αγκαλιά.

Μαξ

ΑΓΚΑΛΙΑΖΕ ΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ.

Ένας εντελώς ξένος. Εγώ μπορούσα να χειριστώ μόνο μερικές αγκαλιές τον χρόνο από τη μητέρα μου χωρίς να νιώσω ασφυξία, κι εκείνος ήταν τυλιγμένος με τασαν βόα συσφιγκτήρα χέρια της για τρία, τέσσερα, πέντε δευτερόλεπτα.

Και ακόμη συνέχιζε.

Και ήταν μια κανονική αγκαλιά, όχι από εκείνες τις αλλόκοτες πλάι με πλάι αγκαλιές που κάναμε με τον μπαμπά μου.

Χριστός κι Απόστολος, το κεφάλι της ήταν χωμένο κάτω από το πιγούνι του. Το πιγούνι του!

Τα δευτερόλεπτα έμοιαζαν να επεκτείνονται σε μια ολόκληρη ζωή, και τα ορθάνοιχτα μάτια του συνάντησαν τα δικά μου πάνω από το κεφάλι της μητέρας μου. Από τον τρόπο που του είχε προσκολληθεί η μητέρα μου καταλάβαινα πως δεν επρόκειτο να τον ελευθερώσει ποτέ.

Ήταν σαν μία από εκείνες τις θλιβερές ιστορίες που ένα μικρό παιδί πνίγει μια γάτα επειδή την αγκαλιάζει υπερβολικά σφιχτά.

Εκείνος γέλασε και τη χτύπησε απαλά στην πλάτη. Σε αντίθεση με το δικό μου γέλιο όταν ήμουν κοντά στους γονείς μου, εκείνος κατάφερε να το κάνει να ακουστεί σαν μην τον απειλούσαν με όπλο.

Τελικά, έπειτα από μια αγκαλιά ΔΕΚΑ δευτερολέπτων, τον απελευθέρωσε.

Στα δέκα δευτερόλεπτα εγώ θα είχα πάθει υπεροξυγόνωση. Μετά, πάλι, πιθανότατα η μητέρα μου δε θα με είχε αφήσει να φύγω ύστερα από αυτά τα δέκα δευτερόλεπτα. Είμαι πεπεισμένη πως πιστεύει ότι αν μπορούσε απλώς να με αγκαλιάσει για αρκετή ώρα, θα έβγαζε όλη την επίδραση του διαβόλου από μέσα μου.

Εκείνος έμεινε εκεί, σε ακτίνα αγκαλιάς. «Είναι τόσο υπέροχο που κάνετε οι δυο σας αυτό το προγραμματίστο ταξίδι. Η Μακένζι δεν το λέει, αλλά της λείπετε και οι δύο τρομερά».

Ζάρωσα όταν με αποκάλεσε Μακένζι, και η μητέρα μου έλαμψε. Δεν ήξερα αν η αντιπάθειά της στο «Μαξ» ήταν απλώς επειδή το θεωρούσε αγορίστικο όνομα ή αν αποκαλώντας με με ένα χαϊδευτικό τής θύμιζε την Αλεξάντρια... την Άλεξ.

Η μητέρα μου με κοίταξε πάνω από τον ώμο του και υπήρχαν δάκρυα στα μάτια της. Δεκαπέντε δευτερόλεπτα και την είχε κάνει να χύνει αναθεματισμένα δάκρυα χαράς. Τα πρώην αγόρια μου ήταν πραγματικά τόσο χάλια συγκριτικά μ' εκείνον;

Εντάξει, καλά, είχα κάνει το λάθος να τους συστήσω

τον Τζέικ. Είχε επιμείνει να τον αποκαλούν με το παρατσούκλι του... Ψαλίδι.

Αυτό όμως ήταν ο πάτος! Και το έκανα κυρίως για να τους τσαντίσω. Δεν ήταν όλα τα πρώην αγόρια μου τόσο κακά. Ο υποτιθέμενος φίλος μου στράφηκε στον πατέρα μου: «Κύριε, είμαι ο Κέιντ Γούνιστον. Έχετε αναθρέψει μια εξαιρετική θυγατέρα».

Ο πατέρας μου του έδωσε το χέρι. «Αλήθεια;» είπε.

ΑΛΗΘΕΙΑ. Είπε *αλήθεια*.

Όχι «σε ευχαριστώ» ή «το ξέρω». Του πήρε πέντε ολόκληρα δευτερόλεπτα προτού χαμογελάσει... Σαν το να είμαι εγώ εξαιρετική ήταν δικό του έργο. «Χαίρομαι που σε γνωρίζω, γιε μου», είπε.

Με είχαν ήδη παντρέψει.

Έπρεπε να καθίσω.

Κινήθηκα προς το τραπέζι χωρίς να πω λέξη, αλλά το υποτιθέμενο αγόρι μου, ο Κέιντ, θα πρέπει να είχε κάποιο είδος παράξενης έκτης αίσθησης. Βρέθηκε στο πλευρό μου μέσα σε δευτερόλεπτα, τραβώντας μια καρέκλα για μένα. Οι γονείς μου στέκονταν μερικά μέτρα πιο πέρα, κοιτώντας μας με ένταση, σαν να ήθελαν να κρατήσουν για πάντα αυτή την εικόνα μας στις αναμνήσεις τους.

Ο Κέιντ άρπαξε το χέρι μου και έπλεξε τα δάχτυλά μας. Το δέρμα του στο δικό μου προκαλέσε ένα τίναγμα ηλεκτρισμού που ανέβηκε μέχρι το μπράτσο μου. Ταρακούνησε όλες τις εξοργιστικές σκέψεις από το κεφάλι μου, και κάθισα εκεί κοιτάζοντάς τον έντονα, καθώς οι γονείς μου στέκονταν όρθιοι κοιτάζοντας εμάς. Η μαμά μου έβγαλε ένα μαντίλι. Ίσως κάποια μέρα να μπορώ να το σκέφτομαι και να γελάω με τη γελοιότητα της στιγ-

μής. Ίσως κάποια μέρα να μπω και σε ένα βαγόνι του υπόγειου που δε θα μυρίζει κάτουρα. Το μέλλον είχε πολλά για να προσμένω.

Τέλος, ο μπαμπάς στράφηκε στη μαμά: «Ας πάρουμε λίγο καφέ, Μπέτι. Κέιντ, Μακένζι, θα καθίσουμε μαζί σας σε ένα λεπτό».

Περίμενα, ώσπου οι γονείς μου να σταθούν στην ουρά, και μετά στράφηκα προς το μέρος του, συγκρατώντας με κόπο την επιθυμία να του προξενήσω σωματική βλάβη.

«Τι στην οργή ήταν αυτό;»

Τα φρύδια του ρυτίδωσαν, το κεφάλι του έγειρε στο πλάι, ενώ τα χέρια μας ήταν ακόμη δεμένα μεταξύ τους. Γιατί δεν είχα αποτραβήξει ακόμη το χέρι μου;

«Γνώρισα τους γονείς σου».

Προσπάθησα να κρατηθώ από τον θυμό μου, όμως τα αληθινά αγόρια δε θα έπρεπε να έχουν τόσο υπέροχα μάτια και μακριές βλεφαρίδες. Μια ασυνήθιστη θερμότητα σκαρφάλωσε στον λαιμό μου, και το ήξερα πως είχα κοκκινίσει.

Δεν ήμουν το είδος του κοριτσιού που κοκκινίζει.

Τράβηξα βιαστικά το βλέμμα μου από το πρόσωπό του και το χέρι μου από το δικό του. Η φωνή μου έτρεμε, και όλος μου ο θυμός είχε πετάξει. «Μάλλον κατέστρεψες κάθε πιθανότητα να τους αρέσει ποτέ κάποιο πραγματικό αγόρι μου». Ήταν πιο εύκολο όταν δεν τον κοιτούσα. Οι σκέψεις ξεκαθάρισαν. «Εννοώ, αγκάλιασες τη μαμά μου. Οι αγκαλιές είναι σαν ναρκωτικό γι' αυτή τη γυναίκα».

«Λυπάμαι. Δε μου είπες το επίθετό σου, κι έτσι αυτοσχεδίασα».

Σταύρωσα τα χέρια μπροστά στο στήθος μου. Είχε κάνει αρκετά καλή δουλειά, και οι γονείς μου έμοιαζαν να έχουν πειστεί και να είναι χαρούμενοι. Ήταν σαφώς καλός σε αυτού του είδους τα πράγματα. Αυτό θα έπρεπε να με κάνει λιγότερο νευρική. Δε με έκανε. Εξακολουθούσα να νιώθω ότι θα πάθαινα καρδιακή προσβολή από λεπτό σε λεπτό. «Απλώς... μην την αγκαλιάσεις ξανά». Ο Θεός να με βοηθούσε αν άρχιζε να περιμένει από μένα ν' ακολουθήσω το παράδειγμά του. «Απλώς πρέπει να επιβιώσω από αυτό χωρίς να τους μπουν υποψίες. Δε χρειάζεται να πας για Όσκαρ. Και το επίθετο είναι Μίλερ».

«Φυσικά, λυπάμαι, Μακένζι».

Το όνομα μου τρύπησε το αυτί. Είχαν περάσει χρόνια από τότε που κάποιος εκτός από την οικογένειά μου με αποκαλούσε έτσι, και κατά κάποιον τρόπο το μισούσα ακόμα περισσότερο τώρα. «Μη με αποκαλείς Μακένζι, με λένε Μαξ», είπα σχεδόν γρυλίζοντας.

Ο θυμός μου δεν τον τάραξε καθόλου. Σταμάτησε για ένα λεπτό και μετά χαμογέλασε. «Μαξ. Αυτό σου ταιριάζει πολύ καλύτερα».

Να τον πάρει και να τον σηκώσει. Είχε αυτό τον τρόπο να εξαφανίζει τον θυμό μου, και αυτό ήταν εξαιρετικά απογοητευτικό. Άπλωσε το χέρι του γύρω από την καρέκλα μου και στράφηκε προς το μέρος μου. Δε γινόταν να του κρατήσω νεύρα. Ανάμεσα στο χέρι στην καρέκλα μου και στο άλλο που ακουμπούσε στο τραπέζι μπροστά μου ένιωσα περιτριγυρισμένη από εκείνον. Τα καραμελένια μάτια του ήταν ακριβώς εκεί, και η μυρωδιά του αρώματός του, πικάντικη και γλυκιά, έφτασε μέχρι τη μύτη μου. Θα έπρεπε να έχω αποτραβηχτεί. Δε

θα έπρεπε να κοιτάζω πάλι τις βλεφαρίδες του. Εκείνος έγειρε, και το αξύριστο πιγούνι του άγγιξε το μάγουλό μου. Προειδοποιητικές σειρήνες ούρλιαξαν μέσα στο μυαλό μου, ακόμα και καθώς έκλεινα τα μάτια μου. «Η μαμά σου επιστρέφει», μου ψιθύρισε. «Συγγνώμη. Όχι άλλες αγκαλιές, το υπόσχομαι».

Τα χείλια του ήταν ακόμη δίπλα στο αυτί μου όταν γύρισε η μητέρα μου. Ο τύπος υποκρινόταν. Δε μου την έπεφτε. Απλώς προσπαθούσε να μην ακούσει η μαμά μου. Αυτό ήταν όλο. Οι προειδοποιητικές σειρήνες σίγησαν, αλλά ακόμη ένιωθα άβολα.

Ο Κέιντ σηκώθηκε και τράβηξε μια καρέκλα για να καθίσει η μητέρα μου, ενώ ο πατέρας μου περίμενε για τα ροφήματά τους. Έκλεισα τα μάτια μου και προσπάθησα να ξεδιαλύνω το κουβάρι των σκέψεών μου.

«Λοιπόν, Κέιντ», είπε η μαμά, «η Μακένζι μάς είπε ότι οι δυο σας γνωριστήκατε στη βιβλιοθήκη».

Άνοιξα το στόμα μου για να απαντήσω, αλλά ο Κέιντ μίλησε πρώτος.

«Α, ναι. Σωστά. Η Μαξ», μου έριξε ένα γρήγορο χαμόγελο, «στην πραγματικότητα με βοήθησε να βρω ένα βιβλίο που έψαχνα. Έψαχνα σε εντελώς λάθος τμήμα».

Τα τέλεια βγαλμένα φρύδια της μαμάς μου υψώθηκαν. «Όστε έτσι; Δεν το ήξερα ότι γνωρίζει τα κατατόπια σε μια βιβλιοθήκη. Όταν ήταν πιο μικρή, σπάνια μπορούσαμε να την πείσουμε να διαβάσει κάτι, εκτός κι αν ήταν ένα από εκείνα τα φυλλάδια με τους στίχους που συνοδεύουν τα CD. Τα φυσιολογικά παιδιά μπορείς να τα δωροδοκήσεις με μια καραμέλα για να κάνουν τα μαθήματά τους. Όχι τη Μακένζι μας».

Έσφιξα τα δόντια μου για να μην πετάξω ποιος ακριβώς ήταν ο *φυσιολογικός* στην οικογένειά μας. Ο Κέιντ δεν τα έχασε καθόλου.

«Λοιπόν, ήταν ένα βιβλίο με μουσικές συνθέσεις που χρειαζόμουν για την εργασία μου, έτσι στάθηκα τυχερός βρίσκοντας μια ειδικό. Ήταν ακριβώς αυτό που χρειαζόμουν». Με κοίταξε πλάγια, και το χέρι γύρω από την καρέκλα μετακινήθηκε στον ώμο μου. «Ακόμη είναι». Αυτός ο τύπος είχε την πιο παράξενη επίδραση επάνω μου. Ένα πραγματικά έξυπνο μέρος μου ήθελε να λιποθυμήσει σε αυτή την κακόγουστη δήλωση. Το μεγαλύτερο μέρος μου ήθελε να ξεράσει. Όχι πως είχε σημασία, αφού όλα αυτά ήταν προσποιητά.

Έπιασαν, όμως, με τη μαμά. Άφησε ένα δυνατό «ωωωω» και ξέχασε πόσο πολύ μισούσε το ενδιαφέρον μου για τη μουσική.

«Εργασία;» ρώτησε. «Σπουδάξεις;»

«Ναι, κυρία. Παίρνω το μάστερ μου από το Πανεπιστήμιο του Τεμπλ».

Την ατυχία μου μέσα. Τι έγινε με το «δε θα το παρακάνουμε»;

«Μάστερ;» Το πρόσωπο της μητέρας μου φωτίστηκε για μια στιγμή και μετά σκοτείνιασε. «Στη μουσική;»

«Όχι, κυρία. Στην υποκριτική. Έγραφα μια εργασία για τη χρήση της αυθεντικής μουσικής στο θέατρο».

«Υποκριτική; Πολύ ωραία». Το χαμόγελο της μητέρας σφίχτηκε. Επιτέλους, κάτι που δε λάτρευε η μητέρα μου σ' αυτό τον τύπο.

«Ναι, κυρία. Είναι αυτό που αγαπώ. Αν και με ενδιαφέρει επίσης η διδασκαλία σε κολεγιακό επίπεδο».

«Καθηγητής, τι υπέροχο!»

Παραδίνομαι. Στον πόλεμο για την έγκριση των γονιών μου, θα είχα χάσει από έναν εντελώς ξένο.

Ο μπαμπάς γύρισε με δύο κούπες καφέ. «Τι κουβεντιάζετε;» ρώτησε.

Η μαμά δεν έδωσε σε κανέναν από εμάς την ευκαιρία να απαντήσουμε. «Ο Κέιντ παίρνει το μάστερ του για να γίνει καθηγητής κολεγίου», αναφώνησε. «Δεν είναι φανταστικό αυτό;»

Η μαμά θα μπορούσε να έχει τα τυπικά προσόντα για τους Ολυμπιακούς για επιλεκτική ακοή.

«Πραγματικά, ακούγεται καλό».

«Σας ευχαριστώ, κύριε Μίλερ», είπε ο Κέιντ.

Ο μπαμπάς σταμάτησε να φυσάει τον καφέ του. «Α, σε παρακαλώ, λέγε με Μικ».

ΜΙΚ;

Είχα έναν επιιάλη σαν κι αυτόν. Όμως, σ' εκείνον ήμουν γυμνή. Με αυτό δεδομένο, μακάρι να μπορούσα να πω ότι τα πράγματα θα μπορούσαν να είναι και χειρότερα, οπότε τώρα είναι καλύτερα, αλλά δεν ήταν. Ο Κέιντ χαμογέλασε απαλά και χαλάρωσε πίσω στην καρέκλα του. Έδειχνε τόσο ήρεμος, σχεδόν σαν να το απολάμβανε.

«Φυσικά, Μικ, σε ευχαριστώ. Λοιπόν, πώς ήταν το ταξίδι σας;»

Ο μπαμπάς κάγχασε: «Απαίσιο. Τα αεροδρόμια είναι οι μασχάλες του σύμπαντος. Φέρθηκαν στη μητέρα σου και σ' εμένα σαν να ήμασταν τρομοκράτες, μας έβαλαν να κάνουμε εκείνα τα πράγματα με τις ακτίνες Χ. Πιθανότατα μας προκάλεσαν καρκίνο. Λέω να τους ξεφορ-

τωθούμε και να γυρίσουμε πίσω με το τρένο. Κρατάει περισσότερο, αλλά σίγουρα θα ήταν πιο απλό».

Και έτσι ξεκινούσε η τρέλα.

«Ξέρεις», είπε ο Κέιντ, «έχω ταξιδέψει μόνο μία φορά με το τρένο, αλλά νομίζω πως ήταν πραγματικά απολαυστική εμπειρία. Θα πρέπει να το δοκιμάσω ξανά κάποια στιγμή».

Τρένα. Εξακολουθώ να υπενθυμίζω στον εαυτό μου ότι θα μπορούσε να είναι χειρότερο. Αν ο πατέρας μου είχε προσπαθήσει να μιλήσει για τρένα με τον Μείς, εκείνος πιθανότατα θα είχε υποθέσει πως ο πατέρας μου εννοούσε το διεστραμμένο είδος τρένου. Θα ήταν καταστροφή.

«Αρκετά μ' εμάς. Θέλω να μάθω περισσότερα για σένα. Γιατί το κοριτσάκι μας μας έχει κρατήσει κρυφό ένα τόσο καλό αγόρι;»

Ο Κέιντ με κοίταξε, και τον κοίταξα κι εγώ. *Τώρα να μιλήσω εγώ;*

Γέλασε και έσφιξε τον ώμο μου. Τα δάχτυλά του έμειναν εκεί, αποσπώντας με καθώς μιλούσε. «Δεν μπορώ να μιλήσω για τη Μαξ, αλλά νομίζω πως απλώς θέλαμε να το κρατήσουμε ανάμεσά μας για λίγο. Να το προχωρήσουμε αργά».

Και εκεί ήταν οι μαγικές λέξεις. Δεν έκανα μεγάλες σχέσεις και θα προχωρούσα τα πράγματα αργά όταν ήμουν πεθαμένη. Η ζωή ήταν πολύ σύντομη. Νομίζω πως οι τρεις μήνες με τον Μείς ήταν μία από τις πιο μεγάλες μου σχέσεις και ήδη συζητούσαμε να μείνουμε μαζί. Ευτυχώς που δεν το είχαμε κάνει ακόμη.

Οι γονείς μου *μισούσαν* την τάση μου να προχωράω

πολύ γρήγορα. Μέχρι να τελειώσουν τον καφέ τους, οι γονείς μου θα είχαν πιθανότατα αρχίσει να αλλάζουν και θα είχαν τον Κέιντ για παιδί τους.

«Ποια είναι τα χόμπι σου;» ρώτησε ο μπαμπάς μου. Πιθανότατα έψαχνε κάποιον για να παίζουν γκολφ ή τένις μαζί. Ένας θεός ξέρει αν γνώριζε γκολφ ή τένις κάποιος από τους φίλους μου.

Ο Κέιντ ανασήκωσε τους ώμους του. «Η σχολή μου τρώει τον περισσότερο από τον χρόνο μου. Επίσης, πηγαίνω μία φορά την εβδομάδα εθελοντικά στο ASAP, που είναι ένα πρόγραμμα μετά το σχολείο για νέους που κινδυνεύουν να παραστρατήσουν».

Γαμωαπίστευτο. Ο Μείς δεν ήξερε τι σημαίνει το «εί, δε θέλω το χέρι σου στον κώλο μου δημόσια», και αυτός ο τύπος δεν ήξερε τι σημαίνει το «παράτα τα!»

Έγειρα μπροστά, ακούμπησα το χέρι μου στον μηρό του και τον τσίμπησα. Ο μηρός του ήταν όλο μυς, και δεν αναπήδησε καν με το τσίμπημά μου. Έβαλε το χέρι του πάνω από το δικό μου και άνοιξε την παλάμη μου πάνω στο πόδι του. Προσπάθησα να τραβηχτώ, αλλά με κράτησε εκεί, καθώς το μεγάλο, ζεστό του χέρι πίεζε το δικό μου επάνω στον σκληρό μηρό του. Τώρα ήμουν εγώ που χρειαζόμουν να με τσιμπήσουν, επειδή κοιτούσα το χέρι μου επάνω στο πόδι του και σκεφτόμουν υπερβολικά πολύ την επιδερμίδα που βρισκόταν κάτω από το ύφασμα του τζιν του. Ξέχασα γιατί είχα αναστατωθεί.

Κούνησα το κεφάλι μου και χαμογέλασα στους γονείς μου. Το να ξεχωρίσω τα χείλη μου για να δείξω δόντια μού φάνηκε σαν να προσπαθώ να κάνω μια ρωγμή επάνω σε τσιμέντο. «Ακούστε, μαμά και μπαμπά, ο Κέιντ κι

εγώ πρέπει πραγματικά να πηγαίνουμε. Δεν το ήξερα ότι θα έρθετε, διαφορετικά θα είχα αλλάξει το πρόγραμμά μου».

Ο μπαμπάς σηκώθηκε από το τραπέζι και ίσιωσε το παντελόνι του. «Α, μην ανησυχείς, κολοκυθάκι μου. Θα μείνουμε σε ένα ξενοδοχείο στο πιο ωραίο κομμάτι της πόλης, όχι πολύ μακριά από σένα».

Εννοούσε ότι το σπίτι μου ήταν για πέταμα. Που δεν ήταν, βρισκόταν απλώς στην Τσάιναταουν, και ο μπαμπάς ένιωθε άβολα που δεν ήταν όλες οι ταμπέλες στα αγγλικά.

«Εξάλλου», πετάχτηκε η μαμά, «θα σας δούμε και τους δύο αύριο για τις Ευχαριστίες!»

«Ω μαμά, πραγματικά δε νομίζω πως ο Κέιντ μπορεί—»

«Ανοησίες. Τον άκουσα να λέει στο τηλέφωνο πως ήταν ελεύθερος και δε δέχομαι το όχι για απάντηση. Δε χρειάζεται να μας κρατάς άλλο κρυμμένο αυτό τον ευγενικό νεαρό. Είναι ξεκάθαρο πως λατρεύετε ο ένας τον άλλο και αργά ή γρήγορα το αργά γίνεται μια δικαιολογία σαν όλες τις άλλες».

Δεν λατρεύαμε ο ένας τον άλλο.

Τα μάτια μου έπεσαν στη γραμμή του πιγουνιού του, αλλά τράβηξα το βλέμμα μου μακριά.

Όχι, δεν υπήρχε αυτό.

Δε με ενδιέφερε πόσο όμορφος ήταν αυτός ο τύπος ή πόσο ξεστό ήταν το χέρι του επάνω στο δικό μου.

«Μαμά—»

«Μακένζι Καθλίν Μίλερ, μη διαφωνείς μαζί μου. Τώρα, Κέιντ». Τον κοίταξε σταθερά, και ήταν το μανιακό της κοίταγμα, εκείνο από τη φωτογραφία στο κινητό μου τηλέ-

φωνο. «Πες μου πως θα τα πούμε αύριο και μετά πήγαινε να βάλεις λίγο μυαλό στην κόρη μου».

Ο Κέιντ με κοίταξε. Ήξερα τι πήγαινε να πει και δεν είχα κανέναν τρόπο να τον εμποδίσω, να του βάλω κάπως μια τρικλοποδιά (η οποία δεν ήταν ούτε πολύ καλή ούτε πολύ κακή ιδέα).

«Φυσικά, κυρία Μίλερ. Θα τα πούμε αύριο».

«Εξαιρετικά». Έσκυψε και τον φίλησε στο μάγουλο. «Δε θα με έλεγες “μαμά”;»

Κείντ

Υπήρξε μια στιγμή σιωπής αφότου έφυγαν οι γονείς της Μαξ, που μου θύμιζε εκείνα τα λίγα σοκαριστικά δευτερόλεπτα πριν από ένα αυτοκινητιστικό ατύχημα. Ο εγκέφαλός σου ουρλιάζει να πατήσεις τα φρένα, αλλά το σώμα σου δεν προλαβαίνει να ακολουθήσει την εντολή. Ήταν σ' εκείνα τα σιωπηλά δευτερόλεπτα που η Μαξ χαμογέλασε με ένα αργό, κακεντρεχές χαμόγελο.

Μετά με χαστούκισε.

Δε με πόνεσε. Όχι στ' αλήθεια.

Αλλά το ένιωσα σουρεαλιστικό, σαν το αυτοκίνητο να είχε τρακάρει και να πεταγόμουν μέσα από το παρμπρίζ. Δε με είχε χαστουκίσει ποτέ ξανά κορίτσι. Νομίζω πως ήμουν αναμιφίβολα το μοναδικό αγόρι στον κόσμο που έφαγε χαστούκι επειδή εντυπωσίασε τους γονείς ενός κοριτσιού.

Δεν μπορούσα να κρατηθώ. Γέλασα.

Τα μάγουλα της Μαξ έγιναν ροζ, και ύψωσε το χέρι της για να το κάνει ξανά.

«Ήρεμα, μωρό». Έπιασα το χέρι της τη στιγμή που άρχισε να κινείται και το έσπρωξα κάτω στο τραπέζι. Αυτό σήμαινε πως το ένα μου χέρι πίεζε το δικό της στο πόδι μου και το άλλο στο τραπέζι. Το βίαιο, μικρό πλάσμα ήταν όλο νευρικότητα. Έγειρε στο πλάι το πιγούνι της και συνάντησε το βλέμμα μου σαν να έμπαινε στη μάχη. Τα μάτια της έβγαζαν φωτιές, και φαινόταν επικίνδυνα σέξι.

«Γιατί προσπαθείς να με πονέσεις;» ρώτησα.

«Επειδή θα με κάνει να νιώσω καλύτερα!»

Το να έχω το χέρι της επάνω στον μηρό μου δε με βοηθούσε να πάρω τον θυμό της στα σοβαρά. Και το δέρμα της ήταν αναψοκοκκινισμένο από τα μάγουλα μέχρι χαμηλά τον λαιμό της, και ευχήθηκα να μη φορούσε το κασκόλ μου. «Δεν είναι πως ήθελα να πω ναι. Δεν είναι και τόσο εύκολο να πεις όχι στη μητέρα σου».

Κάγχασε και στριφογύρισε στη θέση της, προσπαθώντας να ελευθερώσει τα χέρια της. Αυτό απλώς την έφερε πιο κοντά μου. Το κόκκινο στα μάγουλά της ταίριαζε με τη φωτεινότητα των μαλλιών της, που μύριζαν θειικά.

«Θα μπορούσες τουλάχιστον να μην έχεις σκαρφιστεί μια τόσο γελοία ιστορία. Εννοώ, εθελοντής σε ένα πρόγραμμα μετά το σχολείο; Σου είπα να το πας χαλαρά!» Οι λέξεις βγήκαν σαν γρύλισμα από τα σφιγμένα της δόντια.

«Μαξ, αυτό δεν το σκαρφίστηκα. Είπα μόνο την αλήθεια. Και σταμάτα να παλεύεις, έχει αρχίσει να μας κοιτάζει ο κόσμος».

Σταμάτησε, και μια μπούκλα από βαθυκόκκινα μαλλιά έπεσε μπροστά στο πρόσωπό της. Τη φύσηξε για να φύγει. «Είπες την αλήθεια;»

Έπειτα από μερικές στιγμές ελευθέρωσα τα χέρια της και σήκωσα το δεξί μου χέρι ανάμεσά μας. «Το όνομά μου είναι Κέιντ Γουίνστον – μεταπτυχιακός φοιτητής στην Καλών Τεχνών, εθελοντής, αγκαλιάζω μαμάδες και είμαι το αγόρι σου για τις επόμενες είκοσι τέσσερις ώρες. Χαίρομαι που σε γνωρίζω».

Εκείνη δίστασε και σούφρωσε τα χείλη της. Το ήξερα πως απλώς σκεφτόταν, όμως το σούφρωμα έκανε το μυαλό μου να καλπάζει σε μια εντελώς διαφορετική κατεύθυνση.

«Στ' αλήθεια βοηθάς εθελοντικά παιδιά μετά το σχολείο;» Το έκανε ν' ακούγεται σαν να έβαζα υποψηφιότητα για το βραβείο Νόμπελ Ειρήνης ή κάτι ανάλογο. Ήταν απλώς παιδιά που χρειάζονταν έναν χώρο για να αράζουν.

«Στ' αλήθεια το κάνω», είπα.

Έπειτα από μερικές στιγμές δισταγμού, γλίστρησε το χέρι της μέσα στο δικό μου και το έσφιξε. «Μαξ Μίλερ – μουσικός και οργισμένη σκύλα. Συγγνώμη που σε χαστούκισα», είπε συνοφρυωμένη.

«Και με τσίμπησες», πρόσθεσα, παρ' ότι εγώ δε λυπόμουν γι' αυτό. Μου είχε δώσει μια αφορμή να την αγγίξω.

«Και που σε τσίμπησα. Και, υποθέτω, σε ευχαριστώ για σήμερα. Και για αύριο. Και δεύτερη συγγνώμη που πρέπει να περάσεις τις Ευχαριστίες με τους τρελούς γονείς μου».

Χαμογέλασα. Είχε εκείνο το σφιγμένο ύφος στο πρόσωπό της, και μπορούσα να καταλάβω ότι μια συγγνώμη από αυτό το κορίτσι ήταν σπάνιο φαινόμενο. Ανασήκωσα τους ώμους μου. «Ει, μη νιώθεις άσχημα. Σχεδιάζα να

περάσω την αυριανή μέρα μόνος μου στο σπίτι τρώγοντας κινέζικο. Είμαι σίγουρος πως η γαλοπούλα της μητέρας σου είναι πολύ καλύτερη».

Χαμογέλασε βαρυγκομώντας. «Είναι. Είναι τρελά καλή μαγειρίσσα. Με έμφαση στο “τρελά”».

«Αλλά το χαστούκι... γι’ αυτό μπορείς να νιώθεις άσχημα».

Ύψωσε τα μάτια της και απομακρύνθηκε. «Είπα ότι λυπάμαι!»

«Τι; Δε θα προσφερθείς να το φιλήσεις για να περάσει;» Ύψωσε το φρύδι της, αλλά ορκίζομαι πως για ένα δευτερόλεπτο τα μάτια της έπεσαν στα χείλη μου. Σκέφτηκα να τη φιλήσω, απλώς να το κάνω, χωρίς να αναλογιστώ το γεγονός ότι δε γνωριζόμασταν ή να σκεφτώ το πραγματικό της αγόρι. Αλλά εκείνη δεν έσκυψε, και η στιγμή πέρασε.

«Λοιπόν, Κέιντ Γουίνστον», είπε, «πραγματικά πρέπει να πηγαίνω. Έχω ήδη αργήσει για την πρόβα με το συγκρότημά μου, αλλά μπορείς να έρθεις αύριο νωρίς, πριν φτάσουν οι γονείς μου; Θα μπορούσαμε να καταστρώσουμε λεπτομερώς την υπόλοιπη ιστορία μας τότε, οπότε δε θα υπάρχει πια λόγος για αυτοσχεδιασμούς με αγκαλιές». Άρπαξε ένα στιλό από την τσάντα της και έγραψε τη διεύθυνση και το τηλέφωνό της σε μια χαρτοπετσέτα.

Την έβαλα στην τσέπη, πέταξα το άδειο μου ποτήρι στα σκουπίδια και την ακολούθησα προς την πόρτα. Το ήξερα πως είπε ότι έπρεπε να φύγει, απλώς ήθελα να είμαι για ακόμα λίγο μαζί της. «Δεν ήπιες τον καφέ σου τελικά», είπα, καθώς θυμήθηκα ότι της είχε πέσει νωρίτε-

ρα στη διάρκεια του τηλεφωνήματος με τους γονείς της. «Άσε με να σου πάρω έναν άλλο».

Κούνησε το κεφάλι της. «Εγώ θα έπρεπε να σε κεράσω καφέ».

«Είχες ένα αγχωτικό πρωινό. Αξίζεις ένα διάλειμμα». Με κοίταξε σαν να είχα μόλις κάνει κάποια σπουδαία χειρονομία. Το αγόρι της θα πρέπει να ήταν πραγματικός κόπανος, αν εντυπωσιαζόταν με ένα φλιτζάνι καφέ. «Εξάλλου», πρόσθεσα, «εγώ δεν πίνω καφέ, οπότε το θέμα είναι θεωρητικό».

Γέλασε. «Νομίζω πως είναι η πρώτη φορά που ακούω όντως κάποιον να λέει: “Το θέμα είναι θεωρητικό”. Κι αν δε σου αρέσει ο καφές, τι δουλειά έχεις σε μια καφετέρια;»

«Υποτίθεται πως θα έπρεπε να υποκριθώ ότι είμαι ο από χρόνια χαμένος αδερφός μιας κοπέλας, αλλά το ακύρωσε την τελευταία στιγμή. Δεν πειράζει, το να κάνω το αγόρι κάποιας είναι πολύ πιο διασκεδαστικό».

Φτάσαμε στο ταμείο. «Μέτριο καφέ», είπε η Μαξ.

Την κοιτούσα να ανακατεύει την κρέμα και δύο φακελάκια ζάχαρη. Καθώς ανακάτευε το ρόφημα, με κοίταξε σαν να ήμουν ένα παζλ που έπρεπε να λύσει.

«Είσαι αστείος, Γουίνστον».

Ήπие μια γουλιά από τον καφέ της, και αυτό που είχε απομείνει από το κραγιόν της άφησε ένα κόκκινο αποτύπωμα στο χείλος του φλιτζανιού. Με τρέλανε.

«Είμαι περισσότερα πράγματα από αστείος. Θα δεις».

«Και φαντασμένους». Μου χαμογέλασε. «Είναι λίγο δύσκολο να σε πιάσω, ξέρεις».

«Είμαι πρόθυμος να περάσω μαζί σου όσο χρόνο θα

ήθελες για να μπορέσεις να με αποκρυπτογραφήσεις».

Εκείνη γέλασε. «Ας μείνουμε στο αύριο, προς το παρόν. Τα λέμε αργότερα, αγόρι μου».

«Αύριο, Μακένζι».

Έκανε έναν ήχο μισό γέλιο και μισό χλευασμό και κούνησε το κεφάλι της. «Δε θέλεις να παίξεις αυτό το παιχνίδι, γλύκα», φώναξε πάνω από τον ώμο της, ανοίγοντας τη γυάλινη πόρτα του μαγαζιού.

Κοίταξε πίσω για μια μόνο στιγμή διασχίζοντας τον δρόμο, και τα μάτια της συνάντησαν τα δικά μου μέσα από τη βιτρίνα. Η έξαψη που κόχλασε στο στήθος μου μου θύμιζε μάχη, να περνάω από ακρόαση και να παλεύω για έναν ρόλο που ήξερα πως θα έπρεπε να είναι δικός μου.

Έμεινα εκεί σαν ηλίθιος να την παρακολουθώ να φεύγει, μέχρι που μου μίλησε η ταμίας. «Έι, φίλε, θέλεις κάτι άλλο;»

«Όχι, είμαι εντάξει, συγγνώμη».

Βγήκα έξω στον ψυχρό χειμωνιάτικο αέρα και σκεφτόμουν πόσο όμορφα ένιωσα. Δεν ήξερε πόσο δίκιο είχε. Όλο αυτό το πράγμα ήταν ένα παιχνίδι. Δεν ήταν η κοπέλα μου, παρ' ότι οι γονείς της με αγάπησαν. *Ειδικά επειδή οι γονείς της με αγάπησαν.* Δεν είχα βγει ποτέ με ένα κορίτσι σαν αυτή, κι εκείνη πιθανότατα δεν είχε βγει ποτέ με κάποιον σαν εμένα. Μερικές φορές, όμως, δεν ξέρεις τι είναι αυτό που ψάχνεις, μέχρι να σε ρίξει κάτω ανάσκελα. Και ποιο το νόημα της ζωής αν είναι να ταξιδεύεις μόνο στους ίδιους δρόμους ξανά και ξανά;

Επανελάβα τα τελευταία είκοσι λεπτά μέσα στο μυαλό μου – τη συζήτησή μας, τη συνάντηση με τους γονείς της, είδα τον τρόπο που το πρόσωπό της έγινε κόκκινο

όταν τα πήρε. Ίσως τα είχα χάσει, αλλά ακόμα και το χαστούκι μου ψιλοάρεσε.

Παρά την απόλυτη αβεβαιότητα των πάντων, ήταν ό,τι πιο φυσιολογικό είχα νιώσει εδώ και μήνες. Σαν τα σύννεφα να είχαν στ' αλήθεια ανοίξει. Σαν να είχα ελευθερώσει το πόδι μου, που ήταν κολλημένο στο παρελθόν, και να είχα κάνει ένα βήμα στο σήμερα.

Το ένιωθα καλύτερα. Και ήμουν αποφασισμένος να παραμείνει έτσι.

Ήταν ώρα ν' αρχίσω να ζω, ν' απολαμβάνω πραγματικά τη ζωή μου. Και έτυχε να ξέρω κάποιον που ήταν πραγματικά καλός στο να απολαμβάνει τη ζωή.

Πέταξα τα πράγματά μου στο διαμέρισμά μου και μετά διέσχισα τον διάδρομο. Χτύπησα με τις κλειδώσεις των δαχτύλων μου την πόρτα του γείτονά μου. «Μίλο! Είσαι σπίτι;»

Κάτω από την πόρτα έβγαινε ο ήχος κάποιου είδους λάτιν μουσικής, μάλλον σάλσα, κι έτσι το ήξερα πως ήταν στο σπίτι.

«Μίλο!» Χτύπησα ακόμα μερικές φορές την πόρτα.

Η πόρτα άνοιξε, και ο Μίλο, που κρατούσε αγκαλιά μια όμορφη καστανή, της έκανε μια τέτοια φιγούρα που το κεφάλι της σχεδόν με χτύπησε στον καβάλο. Έριξα έναν πήδο προς τα πίσω.

Ο Μίλο μού χαμογέλασε, και τα δόντια του έλαμψαν λευκά στο σκούρο δέρμα του. Με μια γρήγορη κίνηση, τράβηξε το κορίτσι επάνω του, και οι μπούκλες της ανέμισαν στον αέρα.

Έριξα μια ματιά στο ρολόι μου.

Μόνο ο Μίλο θα μπορούσε να χορεύει σάλα στο σαλόνι του στις δέκα το πρωί.

«Πολύ δυνατά, amigo; Θα το χαμηλώσω».

Σήκωσα το χέρι μου. «Όχι. Όχι, εντάξει είναι. Στην πραγματικότητα, αναρωτιόμουν αν θα ήθελες να βγούμε απόψε».

Με κοίταξε σηκώνοντας το φρύδι του ερωτηματικά. Έκανα όλη την εβδομάδα πίσω στα σχέδιά μας εξαιτίας του τρόμου των διακοπών και της κατάθλιψης, αλλά ήταν ώρα να τα διώξω αυτά από πάνω μου.

«Έχω ήδη κανονίσει, δικέ μου, αλλά θα πρέπει να έρθεις κι εσύ. Αυτή είναι η φίλη μου, η Σάσα». Η καστανή έμεινε χωμένη στο πλευρό του Μίλο, αλλά μου κούνησε τα δάχτυλά της. Δεν την αναγνώριζα, όμως ο Μίλο γνώριζε ένα καινούργιο κορίτσι κάθε βδομάδα, κι έτσι αυτό δεν ήταν παράξενο. «Χορεύει απόψε. Καινούργια δουλειά».

«Α, κάτι σαν παράσταση;» ρώτησα.

Ο Μίλο γέλασε τραχιά. Το ίδιο και η Σάσα.

«Λιγάκι σαν παράσταση, κυρίως σαν σε μπαρ».

Ανοιγόκλεισα τα μάτια μου. Χόρευε σε μπαρ. Μήπως ήταν στριπτιζού;

Ο Μίλο μάλλον με ήξερε αρκετά καλά ώστε να ερμηνεύσει την έκφραση στο πρόσωπό μου. «Χαλαρά, *hermano*,² δεν είναι σαν αυτό», είπε.

Τότε σαν τι ήταν;

«Θα σου χτυπήσω την πόρτα στις εννιά, εντάξει; Θα περάσουμε ωραία».

Μετά η Σάσα χώθηκε στα μπράτσα του και επέστρε-

2. Αδερφέ. Ισπανικά στο κείμενο. (Σ.τ.Μ.)

ψαν στον χορό τους. Ο χορός ήταν μόνο λίκνισμα των γοφών και χέρια που διέτρεχαν τα κορμιά· ήταν πολύ πιο ενδιαφέρον από οτιδήποτε άλλο είχα κάνει ποτέ στις δέκα το πρωί. Αρκετά όμως είχα παρέμβει σε αυτή την πρωινή αποπλάνηση, οπότε έκλεισα την πόρτα και αποσύρθηκα στο διαμέρισμά μου.

Κάτι μου έλεγε πως ετοιμαζόμουν για μια ενδιαφέρουσα βραδιά.

Η Μακένζι «Μαξ» Μίλερ βρίσκεται μπροστά σ' ένα πρόβλημα: την αιφνιδιαστική επίσκεψη των γονιών της. Γιατί αν δουν τα βαμμένα μαλλιά της, τα τατουάζ και το πέρσινγκ, μπορεί και να την αποκληρώσουν. Ακόμα χειρότερη θα είναι η έκπληξή τους άμα γνωρίσουν το αγόρι της. Περιμένουν ν' αντικρίσουν έναν καλό κι ευπρεπή νεαρό, όχι έναν τύπο που λέγεται Μείζ, έχει τατουάζ στον λαιμό και παίζει σε συγκρότημα. Και εκεί που όλα κινδυνεύουν να αποκαλυφθούν, γνωρίζει τον Κέιντ, ο οποίος έχει μετακομίσει στη Φιλαδέλφεια με στόχο να γίνει ηθοποιός και να αφήσει τα προβλήματά του πίσω στο Τέξας. Μέχρι στιγμής, όμως, τα προβλήματα συνεχίζουν να τον ακολουθούν και οι ευκαιρίες του ν' ανέβει στη σκηνή είναι ελάχιστες. Όταν τον πλησιάζει η Μαξ προτείνοντάς του να παραστήσει το αγόρι της, εκείνος δέχεται. Ο Κέιντ, όμως, παραείναι καλός στον ρόλο του, κι έτσι αναγκάζονται να συνεχίσουν το θέατρο για ακόμα λίγο. Κι όσο προσποιούνται, τόσο αληθινή αρχίζει να φαίνεται αυτή η σχέση.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ
ΕΠΙΣΗΣ:

ΑΥΣΤΗΡΑ
ΓΙΑ
ΕΝΗΛΙΚΟΥΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΤΟΥΛΙΠΑ

Τ.Θ. 520 81 • Τ.Κ. 144 10, ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ • Τηλ.: 801-700-7570
www.ekdoseistoulipa.gr • e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧΣΗΣ: 15075